

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Οι υπάνδρωτοι
έξοντώνονται

Μοντέρνοι Κουρσάροι

Ο ΤΖΙΜ Μπάρτον, ένας νέος άντρας με άθλητικό σώμα και γυαλιά στα μάτια, ταξιδεύει με το τραίνο για τη Φλόριντα, το πιο ήλιόλουστο μέρος της 'Αμερικής όπου κάθε καλοκαίρι πηγαίνουν να παραθερίσουν και να χαρούν τον ήλιο και τη θάλασσα χιλιάδες άνθρωποι.

Κοντά σ' ένα χωριό της Φλόριντα, η "Ελσα Πάρεν" έχει νοικιάσει ένα δμορφο σπιτάκι λίγα μέτρα από τη θάλασσα.

Η "Ελσα κι' ο Τζιμ είναι δημοσιογράφοι και εργάζονται κι' οι δυο για την ίδια εφημερίδα. 'Ανάμεσά τους έχει γεννηθή ένα άγνò έρωτικό αϊ-

σθημα, που μιά μέρα θά καταλήξει σέ γάμο.

Δέν είναι, λοιπόν, παράξενο ότι ο Τζιμ άνυπομονεί νά φτάση στο σπιτάκι της "Ελσας, όπου θά περάση μερικές ευχάριστες μέρες με την άγαπημένη του και έναν κοινό φίλο τους και συνάδελφό τους, τόν Μπίλ Φάκτ.

Ο Τζιμ Μπάρτον χαμογελάει στή σκέψη του Μπίλ Φάκτ που είναι πιο γνωστός στους δημοσιογραφικούς κύκλους ως «Κοντοστούπης». Είναι κοντόσωμος, σχεδόν νάνος. Τά χαρακτηριστικά του προσώπου του είναι κωμικά και είναι αδιάκοπα άποτυπωμένο σ' αυτά ένα χαζò χαμόγελο.

Ο Τζιμ σιγοσφυρίζει ευχарιστημένος. Στά γόνατά του είναι άκουμπισμένη μιά έφη-

μερίδα. Την είχε πάρει για να περάση την ώρα του στο ταξίδι, διαβάζοντάς την, μὰ δὲν τῆς ἔχει ρίξει ἀκόμα οὔτε μιὰ ματιά.

Τὴ σηκώνει καὶ τὴν ἀνοίγει ἀφηρημένος. Καὶ τότε, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ ἐκπληξί, διαβάζει:

**ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ
ΛΥΜΑΙΝΟΝΤΑΙ ΤΙΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ
ΣΕΣ ΜΑΣ!**

**ΔΕΚΑΔΕΣ ΓΙΩΤ ΚΑΙ ΕΠΙΒΑΤΙΚΑ
ΒΑΠΟΡΙΑ ΛΗΣΤΕΥΤΗΚΑΝ
ΚΑΙ ΒΥΘΙΣΤΗΚΑΝ!**

Ἐντελῶς ἀπρόσπτα, χτὲς ὁ λόκληρη τὴν ἡμέρα, μυστηριώδη ὑποβρύχια ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους σὲ διάφορα σημεῖα τῶν ἀκτῶν τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ἀπὸ τὸν Καναδὰ ὥς τὴ Φλόριντα, καὶ ἐπετέθησαν ἐναντίον ἰδιωτικῶν γιῶτ καὶ ἐπιβατικῶν βαποριῶν. Ἀφοῦ πήραν μαζί τους ὅλους τοὺς ἐπιβάτες καὶ κάθε πολῦτιμο ἀντικείμενο, τὰ ὑποβρύχια βούλιαξαν μὲ μερικές κανονιές τὰ πλοῖα ποὺ εἶχαν ληυτέψει καὶ ...χάθηκαν!

Μιά λιμενικὴ τορπιλλάκατος ποὺ δοκίμασε νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον ἐνὸς ὑποβρυχίου, δέχτηκε μιὰ ὀβίδα στὰ ὕφαλα μέρη καὶ βυθίστηκε.

Τὸ πλήρωμα τῆς τορπιλλοκάτου, ποὺ σῶθηκε κολυμπώντας, δήλωσε ὅτι τὸ ὑποβρύχιο πρέπει νὰ ἦταν ἀπὸ κάποιο καινούργιο μέταλλο ἐξαιρετικῆς ἀντοχῆς, γιὰτὶ μιὰ τορπίλλα ποὺ ἐξαπλόωσαν ἐναντίον του δὲν τοῦ ἔκανε ἀπολύτως τίποτα!

Πέντε στολίσκοι ἐλαφρῶν καταδιωκτικῶν πλοίων, καὶ ἑκατοντάδες ἀεροπλάνα περιπολοῦν ἀδιάκοπα στὶς ἀκτὲς καὶ στ' ἀνοιχτὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν τὰ ὑποβρύχια...

Ὁ Τζιμ Μπάρτον ζαρώνει τὰ φρύδια του καὶ ξαναδιαβάζει μὲ προσοχὴ τὴν εἰδησι. Εἶναι γεμάτος ἀνησυχία καὶ ἀγωνία. Τὰ δυὸ πιὸ ἀγαπητὰ του πρόσωπα θρίσκονται στὶς ἀκτὲς τῆς Φλόριντα καὶ ἴσως -αὐτὴ τὴ στιγμή- κάνουν θόλτες στὴ θάλασσα μὲ ἕνα γιώτ, ποὺ εἶχε νοικιάσει ἡ "Ἐλσα". Ἴσως -αὐτὴ τὴ στιγμή- ὁ Κοντοστούπης κι' ἡ "Ἐλσα" ἔχουν πέσει στὰ χέρια τῶν κουρσάρων μὲ τὰ μυστηριώδη ὑποβρύχια!...

Ὁ Κοντοστούπης...
θαλασσοβύχες!

Ὁ Τζιμ εἶχε μαντέψει σωστά! Τὴν ἴδια στιγμή, σὲ μιὰ ἀκρογυαλιά τῆς Φλόριντα, ἕνα γιώτ σκίζει τὰ ἥσυχά νερά τῆς θάλασσας σπρωγμένο ἀπὸ ἕνα ἐλαφρὸ ἀεράκι. Τὰ ἄσπρα πανιά του φουσκώνουν καὶ μοιάζουν μὲ τεράστια ἄσπρα φτερούγια γλάρου.

Στὸ τιμόνι εἶναι καθισμένο ἕνα ὁμορφὸ ξανθὸ κορίτσι μὲ ἔξυπνα μάτια. Τὰ χρυσὰ μαλλιά τῆς ἀνεμίζουν

καθώς οδηγεί τὸ γιῶτ, στρίβοντας τὸ τιμόνι πότε δεξιά· καὶ πότε ἀριστερά. Εἶναι ἡ "Ελσα Πάρεν, ἡ ἀγαπημένη τοῦ Τζίμ.

Στὴν πλώρη τοῦ γιῶτ εἶναι ξαπλωμένος ὁ Κοντοστούπης. Κυττάζει τὸν οὐρανὸ καὶ τοὺς γλάρους, ποὺ κάνουν βόλτες ψηλά, καὶ σάλεύει εὐχαριστημένος τὴ μεγάλη γαμπή μύτη του, ποὺ —ψημένη ὅπως εἶναι ἀπὸ τὸν ἥλιο— θυμίζει... στραβὴ μελιτζάνα!

— Πόσο μ' ἀρέσει ἡ ζωὴ τῆς θάλασσας, "Ελσα!, λέει στὸ κορίτσι. Εἶμαι, ξέρεις, νενημένος θαλασσινός! Ὁ παπoύς μου ἦταν πλοίαρχος, κι' ὁ προπάπος μου.. κούρσάρος! "Ὅσο γιὰ μένα, ὑπέρησα στὸ ναυτικὸ δυὸ δλόκληρα χρόνια! "Αν σοῦ διηγηθῶ καμμιά μέρα τὶς περιπέτειές μου στοὺς ὠκεανούς, θά... φρίξεις!

Ἡ "Ελσα, ποὺ ξέρει καλὰ τὸν Κοντοστούπη καὶ τὶς καυχσιολογίες του, χαμογελάει.

— Πάλι τὰ ἴδια ἔχουμε, Κοντοστούπη; "Ὡρες εἶναι νὰ μοῦ πῆς πῶς εἶσαι... θαλασσόλυκος!

Τὸ πρόσωπο τοῦ Κοντοστούπη γίνεται κατακόκκινο.

— Ναί, κυρία μου!, φωνάζει μὲ θυμὸ. Εἶμαι θαλασσόλυκος! Δέ σοῦ γεμίζω τὸ μάτι, δηλαδή; "Εμένα ποὺ μὲ βλέπεις μ' ἔχουν θαυμάσει ναύαρχοι καὶ ναύαρχοι! Ὁ Κοντοστούπης μὲ τ' ὄνομα, σοῦ λένε! Κολυμπᾶω σάν... δελφίνι! "Ακόμα καὶ στὴ χειρότερη φουρτούνα δὲ χάνω τὸ

κέφι μου καὶ μπορῶ νὰ σταθῶ ὀρθίος πάνω σ' ἓνα καράβι, ἀκόμα καὶ μέσα σὲ θύελλα! Μάλιστα, κυρία μου!

Ἡ "Ελσα γυρίζει ἀπότομα τὸ τιμόνι δεξιά καὶ τὸ γιῶτ γέρνει τόσο πολὺ, ὥστε ἡ μιά κουπαστὴ του ἀκουμπάει στὰ νερά.

Ὁ Κοντοστούπης ἀρπάζεται ἀπὸ ἓνα σκοινί, ξεφωνίζοντας ὑστερικά καὶ τρομαγμένα:

— Παναγίτσα μου! Θά πνιγοῦμε! Χάθηκα! "Ελσα μου! Κοριτσάκι μου! Μὴ μοῦ κάνεις τέτοια ἀστεῖα καὶ πιάνεται ἡ καρδιά μου! Λίγο ἀκόμα καὶ θά πνιγόμενα σὰν ποντίκι!

Ἡ "Ελσα θάζει τὰ γέλια.

— Μὰ ἐσύ εἶπες πῶς εἶσαι θαλασσόλυκος, Κοντοστούπη! τοῦ λέει. Κολυμπᾶς σάν.. δελφίνι! Πῶς λοιπόν, θά πνιγῇς ὅταν ἡ θάλασσα εἶναι τόσο ἡσυχῇ;

Ὁ Κοντοστούπης ξεροκαταπίνει καὶ κοκκινίζει ἀπὸ ντροπὴ.

— Ὅταν μὲ πιάνει ἡ καρδιά μου, λέει, δὲν μπορῶ νὰ κολυμπήσω! "Αλλοιῶς, θάβλεπες ἐσύ! "Εγώ, ποὺ μὲ βλέπεις, ἔπεσα μιά φορὰ στὴ θάλασσα, στὸν "Ινδικὸ "Ὤκεανό! Πέφτοντας, θρέθηκα... καθάλλα σ' ἓναν καρχαρία! Καταλαβαίνεις τὴ θέσι μου... "Ενας ἄλλος ἄνθρωπος θά πέθαινε ἀπὸ τὸ φόβο του. "Εγὼ ὅμως, συνηθισμένος ἀπὸ τέτοια, δὲν τᾶχασα. "Αρπάζω τὸν καρχαρία ἀπὸ τὰ φτεροῦ-

για και κολλάω πάνω του σαν στρεϊδι! 'Ο καρχαρίας δοκίμασε να με τινάξει από πάνω του, δέν μπόρεσε και άρχισε να στριφογυρίζη μα- νιασμένα ώπου ξασκάσε! Ιό- τε, τόν τράβηξα στη στεριά κολυμπώντας και... Θεούλη μου! Τι είναι αυτό;

‘Η “Ελσα γυρίζει πρὸς τὸ μέρος πού δείχνει ὁ Κοντο- στούπης και ἀνασηκώνεται ἐκπληκτῇ.

Κάτι σάν οὐρά μεγάλου ψαριοῦ, βγαίνει στήν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας και σκίζει τὰ νερά πλησιάζοντας γοργά πρὸς τὸ μέρος τους.

— Τι εἶναι αὐτό; λέει και ἡ “Ελσα μὲ ἀπορία.

‘Ο Κοντοστούπης ἔχει ἀγκαλιάσει τώρα ἕνα κατάρτι και τρέμει σάν ψάρι.

— Θεούλη μου!, μουρμουρίζει. Χάθηκα! Εἶναι κάποιο θηρίο τῆς θάλασσας κι’ ἔρχεται νὰ μὲ φάη! Εἶναι καρχαρίας, εἶναι φάλαινα, εἶναι τέρας τῆς Ἀποκαλύψεως! Ποσειδῶνα μου, Θεέ τῆς θάλασσας, λυπήσου τὰ νιάτα μου! Πάρε τὴν τρίαινά σου και κυνήγησε αὐτὸ τὸ θηρίο μακριά μου! Κάρφωσέ το, ὅπως καρφώνουμε μὲ τὸ... πειροῦνι μιὰ μαρίδα! Σκότωσέ το, πρὶν μὲ πιάση ἡ καρδιά μου και πέσω λιπόθυμος! Πρὶν μὲ πιάση ὁ... θυμὸς και ριχτῶ πάνω του και τὸ στραπατσάρω!

Μ’ ὅλη τὴν ἐκπληξι πού νοιώθει γιὰ τὸ παράξενο πλάσμα, πού ἐξακολουθεῖ νάρχεται πρὸς τὸ μέρος τους, ἡ “Ελσα δέν μπορεί νὰ συγ-

κρατήσῃ ἕνα χαμόγελο.

— Γιατί δέν πηδάς στὴ θάλασσα, Κοντοστούπη, νὰ σκοτώσης τὸ θηρίο, ὅπως σκότωσες ἄλλοτε τὸν καρχαρία; ρωτᾷ κοροϊδευτικά. Γιατί τρέμεις ἔτσι;

‘Ο Κοντοστούπης ἀγριεύει.

— “Ακου λέει! Γιατί τρέμω; Γιατί φοδᾶμαι, κυρία μου! Μ’ ἔχει πιάσει ἡ καρδιά μου και φοδᾶμαι! Ἀλλοιῶς, θὰ τὸ ἀρπάξα αὐτὸ τὸ παλιό- ψαρο και... “Α! Δέν εἶναι ψάρι, “Ελσα! Δέν εἶναι καρχαρίας! Εἶναι... εἶναι ἕνα ὑπο- θρύχιο!

Αἰχμάλωτοι τῶν Κευράρων

Τὸ χαμόγελο σβήνει ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς “Ελσας. Βλέπει ἕνα ὑποθρύχιο νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴ θάλασσα, σάν τεράστια φάλαινα, και νὰ ἀστράφτῃ στὸν ἥλιο μὲ τὴ μετάλλινῃ ἐπιφάνειά του λου- σμένη ἀπὸ τὰ νε- ρά.

— Δέν εἶναι καρχαρίας!, φωνάζει πάλι ὁ Κοντοστούπης γεμάτος χαρά. Εἶναι ὑποθρύχιο! Γιὰ σκέψου! Κι’ ἤμουν ἔτοιμος νὰ ριχτῶ στὴ θάλασσα και νὰ... ἀρπάξω τὸν καρχαρία ἀπὸ τὸ λαίμῳ!

Μιὰ καταπακτὴ ἀνοίγει στὴ ράχη τοῦ ὑποθρύχιου και μερικοὶ ἄντρες πηδοῦν ἔξω.

Κρατοῦν στὰ χέρια τους

αυτόματα και τὰ γυρίζουν πρὸς τὸ μέρος τῆς "Ἐλσας καὶ τοῦ Κοντοστούπη.

— Ἐλάτε κοντά!, φωνάζει ἕνας ἀπ' αὐτούς. Ἀλλοιῶς, θὰ σὰς γαζώσουμε μὲ σφαίρες!

Ἡ "Ἐλσα, χλωμὴ ἀπὸ τὴν ἐκπληξι καὶ τὸ φόβο, γυρίζει τὸ τιμόνι καὶ ὁδηγεῖ τὸ γιῶτ πρὸς τὸ ὑποβρύχιο.

Τὸν Κοντοστούπη τὸν ἔχει πιάσει καινούργια κρίσι... παλληκαριᾶς καὶ τὰ δόντια του χτυποῦν ἀπὸ τὸ φόβο του μεταξύ τους τόσο δυνατὰ ὥστε τὸ κροτάλισμά τους ἀκούγεται ὡς τὸ ὑποβρύχιο.

— Τί κάνεις ἔτσι, ρε νάνο; τοῦ λέει ἕνας ἀπὸ τοὺς ὀπλοφόρους. Γυναίκα εἶσαι; Τὸ πολὺ - πολὺ πού μπορεῖ νὰ πάθης εἶναι νά... σὲ σκοτώσουμε!

Τὰ γόνατα τοῦ Κοντοστούπη λύνονται καὶ τὰ μάτια του θολώνουν. Εἶναι ἕτοιμος νὰ λιποθυμήσῃ.

— Ὅχι, καλοὶ μου ἄνθρωποι! Μὴ! Μὴ ρίξετε! θὰ κάνουμε ὅ,τι θέλετε. Δὲ θέλω νὰ μὲ σκοτώσετε! Θὰ μὲ πιάσῃ ἡ καρδιά μου ἂν μὲ σκοτώσετε!

Τὸ γιῶτ διπλωρῶναι στὸ ὑποβρύχιο.

— Πηδῆξτε ἐδῶ!, διατάζει ἕνας ἀπὸ τοὺς ὀπλοφόρους.

Ἡ "Ἐλσα ὑπακούει χωρὶς νὰ μιλήσῃ. Σηκώνεται ὀρθία καὶ μ' ἕνα ἐλαφρὸ πῆδημα θρῖσκεται πάνω στὸ ὑποβρύχιο.

Ὁ Κοντοστούπη διστάζει. Φοβάται μήπως πέσῃ στὴ θάλασσα.

— Γρήγορα!, τοῦ λένε οἱ ἄνθρωποι τοῦ ὑποβρυχίου.

— Δέν... δέν μπορῶ!, κλαψουρίζει ὁ κοντόσωμος δημοσιογράφος σαλεύοντας κωμικά τὴ μεγάλη ἀστεία μύτη του. Φοβάμαι! Θὰ πέσω στὴ θάλασσα καὶ θὰ μὲ φάνε τὰ ψάρια! Θὰ μὲ τρυπήσῃ ὁ Ποσειδῶνας μὲ τὴν τρίαινά του! Θά!...

— Θὰ πηδήξῃς, τοῦ φωνάζουν, ἢ προτιμᾷς νὰ γεμίσεις μὲ τὸ κορμί σου μὲ σφαίρες;

Καὶ σηκώνουν τὰ αὐτόματά τους.

— Θὰ πηδήξω!, ξεφωνίζει ὁ Κοντοστούπη. Μὴ ρίξετε! Θὰ πηδήξω!

Παίρνει φόρα, τρέχει, πηδάει καί... πέφτει στὴ θάλασσα!

Χάνεται μέσα στὰ νερά καὶ ξαναφαίνεται ἔπειτ' ἀπὸ λίγες στιγμές, θγάζοντας ἀφροὺς καὶ νερά ἀπὸ τὸ στόμα του.

— Βο... βο... ἡθεια!, φωνάζει γουργουριστά.

Καὶ χάνεται πάλι.

Οἱ ὀπλοφόροι θάζουν τὰ γέλια.

— Δέν ἔχω ξαναδῇ πιδ κωμικὸ θέαμα στὴ ζωὴ μου!, λέει ἕνας κρατῶντας τὴν κοιλιά του. Θὰ μπορούσα νὰ καθίσω μέρες ἐδῶ χάμω κυττάζοντας τον νὰ ἀνεβοκατεβαίνει ἔτσι μέσα στὴ θάλασσα!

— Πρέπει νὰ φύγουμε, δμως, λέει ἕνας ἄλλος, πρὶν μᾶς δῇ κανένα ἀεροπλάνο! Ρίξε του κανένα σκοινὶ νὰ τὸν ἀνεβάσουμε στὸ ὑποβρύχιο.

Ὁ Κοντοστούπης ξαναφαίνεται ἀφήνοντας ἀναρθρα γουργουρητά, ἐνῶ ἀπὸ τῆς μεγάλης γαμψῆς μύτης του τρέχει ἄφθονο νερό.

Τοῦ ρίχνουν ἓνα χοντρὸ σκοινὶ καὶ ὁ Κοντοστούπης τὸ ἀρπάζει μὲ λαχτάρα. Τὸν ἀνεβάζουν πάνω στὸ υποβρύχιο.

Εἶναι σὰν θρεγμένο γατί! Τὰ ροῦχα του εἶναι κολλημένα στὸ κορμί του καὶ τὰ μαλλιά του ἔχουν κολλήσει στὸ μέτωπό του.

Ἀνοίγocλείνει τὸ στόμα του σπασμωδικὰ καὶ τραβάει βαθεῖες ἀνάσες.

— Χριστούλη μου!, μουρμουρίζει. Τί ἦταν αὐτὸ ποῦπαθα; Ποῦ θρίσκομαι; Στά... ἀνάκτορα τοῦ Ποσειδῶνα;

Οἱ ὀπλοφόροι σπρώχνουν τὴν "Ελσα καὶ τὸν Κοντοστούπη πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ καταπακτὴ!

— Κατεβῆτε κάτω!, τοὺς λένε. Γρήγορα!

Μπαίνουν μέσα στὸ υποβρύχιο καὶ ἡ καταπακτὴ κλείνει.

Τὸ υποβρύχιο ἀρχίζει νὰ χάνεται μέσα στὰ νερά τοῦ ὠκεανοῦ!

Πιὸ πέρα τὸ γιῶτ ταξιδεύει μόνου τοῦ σπρωγμένο ἀπὸ τὰ κύματα καὶ τὸ ἀεράκι. Μιὰ θρονιερὴ ἔκρηξι ἀκούγεται καὶ τὸ γιῶτ τινάζεται στὸν ἄερα καὶ ξαναπέφτει στὴ θάλασσα, σκορπισμένο σὲ χίλια κομμάτια.

Ὑπεράνθρωπος
ἐναντίον ὑπεβρυχίου

ΜΕΣΑ στὸ τραῖνο, ὁ Τζιμ Μπάρτον κάνει κάτι παράξενο. Κυττάζει γύρω του. Δὲν ὑπάρχει κανένας ἄλλος, μέσα στὸ διαμέρισμά του. Βγάζει τὰ γυαλιά του καὶ τὰ θάζει στὴν τσέπη του.

Βγάζει τὸ κοστούμι του, τὸ γυρίζει ἀνάποδα καὶ τὸ φορεῖ πάλι.

Τὸ κοστούμι, ποῦ εἶναι ἐπιτηδες φτιαγμένο ἐτάι, ἔχει μεταβληθῇ τώρα σὲ μιὰ κόκκινη ἐφαρμοστὴ στολὴ μ' ἓνα χρυσὸ «Υ» κεντημένο στὸ στήθος. Στους ὤμους του κρέμεται μιὰ μικρὴ ἄσπρη μπερτα μὲ χρυσὰ κεντήματα.

"Ἄν ὁ Κοντοστούπης ἦταν ἐκεῖ μέσα τὴν ὥρα αὐτή, θ' ἀρχιζε νὰ χορεύῃ κωμικά ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Γιατί ὁ Τζιμ Μπάρτον, ὁ δημοσιογράφος μὲ τὰ γυαλιά, δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Ὑπεράνθρωπο, τὸ μεγαλύτερο ἥρωα ὅλων τῶν ἐποχῶν! (*)

(*) Ὁ Ὑπεράνθρωπος ποὺ εἶναι καταπληκτικὰ δυνατός. Τὰ μπράτσα του, μυῶδη καὶ νευρώδη, μποροῦν νὰ τσακίσουν μὲ γροθιὲς ἀκόμα καὶ τὸ θώρακα ἐνὸς τάνκς! Ἡ ἀντοχὴ του εἶναι ἀπίστευτη. Τὸ σῶμα του εἶναι τόσο σκληρὸ καὶ συγχρόνως τόσο ἐλαστικό, ὥστε οὔτε τὰ πιὸ δυνατὰ χτυπήματα, οὔτε ἡ φωτιά, οὔτε οἱ σφαῖρες μποροῦν νὰ τοῦ κάνουν τίποτα! Ἡ πιὸ ἐκπληκτικὴ ὁμως ἰδι-

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος πλησιάζει στο παράθυρο του θαγαυοῦ. ‘Εκεῖ ἀπλώνει τὰ μπράτσα του, λυγίζει τὰ γόνατά του, τὰ τεντώνει πάλι ἀπότομα καί... πετάει!

Περνάει μέσα ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, λυγίζει τὴ μέση του καὶ ἀνυψώνεται πρὸς τὸν οὐρανό, σκίζοντας τὸν ἀέρα σὰν χελιδόνι!

Οἱ ἐπιβάτες, ποὺ εἶναι καθισμένοι κοντὰ στὰ παράθυρα γουρλώνουν τὰ μάτια τους καὶ ἀνοίγουν διάπλατὰ τὰ στόματά τους.

— “Α!”, λένε. ‘Ο ‘Υπεράν-

θρῶπος! Γιὰ φαντάσου! ‘Ο μεγαλύτερος ἥρωας ὅλων τῶν ἐποχῶν, ὁ σωτήρας τῆς ἀνθρωπότητος, ἦταν ἀνάμεσά μας! Κυττάτε τον πῶς πετάει!

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος γυρίζει πρὸς τὸ νότο. ‘Πετάει, ἀργὰ στὴν ἀρχὴ κι’ ἔπειτα μὲ ἀπίστευτη γρηγόραδα πρὸς τὴ Φλόριντα, πρὸς τὸ μέρος ὅπου θρίσκονταν τὰ δυὸ πιὸ ἀγαπημένα του πρόσωπα!

‘Η ψυχὴ του εἶναι γεμάτη ἀγωνία. Βιάζεται νὰ φτάσῃ ἐκεῖ, γιὰτὶ φοβάται μήπως ἡ “Ελσα κι’ ὁ Κοντοστούτης

ὁτὴς τοῦ ‘Υ. π. ε. ρ. ἀ. ν. θ. ρ. ὡ. π. ο. σ. εἶναι ὅτι μπορεῖ καὶ πετάει στὸν ἀέρα σὰν ἀέτος καὶ μὲ τρομακτικὴ γρηγόραδα!

“Αν ὁ ‘Υ. π. ε. ρ. ἀ. ν. θ. ρ. ὡ. π. ο. σ. ἦταν ἀπὸ τὴ Γῆ, τὰ καταπληκτικὰ αὐτὰ χαρίσματα του θὰ ἦσαν ὑπερφυσικά καὶ ἀπίθανα. Μὰ ὁ ‘Υ. π. ε. ρ. ἀ. ν. θ. ρ. ὡ. π. ο. σ.’ προέρχεται ἀπὸ ἄλλον κόσμον. ‘Εχει γεννηθῇ σ’ ἕνα μακρινὸ πλανήτη ποὺ δὲν ὑπάρχει πιά. Στὸν πλανήτη ἐκεῖνο ζοῦσε ἄλλοτε μιὰ φυλὴ ἀνθρώπων, ποὺ ἦσαν ἐξαιρετικὰ προικισμένοι ἀπὸ τὴ φύσι. ἀκριβῶς ὅπως κι’ ὁ ‘Υ. π. ε. ρ. ἀ. ν. θ. ρ. ὡ. π. ο. σ. Μιὰ μέρα ὅμως, ὁ πλανήτης τούς καὶ οἱ κάτοικοί του καταστράφηκαν ἀπὸ τὴν ἔκρηξι μιᾶς ὑπερατομικῆς βόμβας ὑδρογόνου:

‘Ο μόνος ποὺ σώθηκε ἦταν ὁ ‘Υ. π. ε. ρ. ἀ. ν. θ. ρ. ὡ. π. ο. σ., μωρὸ τότε ἑνὸς ἔτους, ποὺ ὁ πατέρας του τὸν ἔβαλε μέσα σὲ μιὰ βολίδα καὶ τὴν ἐξαπόλυσε στὸ διάστημα, μιὰ-δυὸ στιγμὲς πρὶν ἔκραγῃ ἡ ἀτομικὴ

βόμβα καὶ καταστρέψῃ τὰ πάντα.

‘Η βολίδα ἦρθε κι’ ἔπεσε στὴ Γῆ μας, καὶ μάλιστα στὴν Καλιφόρνια τῆς ‘Αμερικῆς. ‘Εκεῖ δυὸ χωρικοὶ περιμάζεψαν καὶ μεγάλωσαν μὲ τ’ ὄνομα Τζιμ Μπάρτον τὸν ‘Υ. π. ε. ρ. ἀ. ν. θ. ρ. ὡ. π. ο. σ., χωρὶς νὰ ξέρουν πῶς εἶχε πέσει ἀπὸ ἄλλον πλανήτη καὶ χωρὶς νὰ υποψιάζωνται τὴς ὑπερφυσικῆς ἱκανότητός του.

“Ὅταν μεγάλωσε, ὁ Τζιμ Μπάρτον, ποὺ εἶχε γίνῃ στὸ μεταξὺ δημοσιογράφος, ἀποφάσισε νὰ εἰσέλθῃ στὸν ἐαυτὸ του καὶ τὴ δύναμή του στὴ διάθεσι τῆς ἀνθρωπότητος, κι’ ἔγινε ὁ μεγαλύτερος διώκτης τοῦ ἐγκλήματος, ποὺ ἔχει γνωρίσει ποτὲ ὁ κόσμος!

Διατήρησε ὅμως τὴν ἀναιμιὰ του. Γιὰ ὅλους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ στενὸ φίλον του καὶ ἑορθό του Κοντοστούτη, ἦταν ὁ Τζιμ Μπάρτον. Καὶ μόνον ὅταν ἡ ἀνθρωπότης, ἡ ἡθετὴ πατρίδατοῦ ἡ ‘Αμερικὴ, κινδύνευαν, γινόταν ὁ ‘Υ. π. ε. ρ. ἀ. ν. θ. ρ. ὡ. π. ο. σ. καὶ δροῦσε κεραυνοελά.

πέσουν θύματα τῶν κουρσάρων μὲ τὰ μυστηριώδη ὑποθρύχια.

Κάτω, στὴ γῇ, κάμποι ἀπέραντοι ἀπλώνονται καὶ μένουν πίσω, καθὼς ὁ Ὑπεράνθρωπος προχωρεῖ. Βουνά φαίνονται καὶ χάνονται. Μεγάλοι ποταμοὶ κυλοῦν δίπλα σὲ μεγαλουπόλεις. Δάση ἀπλώνουν τὰ καταπράσινα χαλιά τους στὸν ἥλιο.

Φτάνει πάνω ἀπὸ τὸ ἐξοχικό, παραλιακὸ σπιτάκι, ποῦ εἶχε νοικιάσει ἡ Ἑλσα. Φαίνεται ἔρημο.

Κυττάζει γύρω. Δὲ βλέπει κανένα. Κυττάζει πρὸς τὴ θάλασσα καὶ βλέπει, στ' ἀνοιχτά, κομμάτια ἀπὸ ξύλα καὶ πανιά νὰ πλέουν σκόρπια.

Ἕνα κακὸ προσαίσθημα τοῦ σφίγγει τὴν καρδιά. Χαμηλώνει στὸ σπίτι καὶ προσγειώνεται στὴ βεράντα.

— Ἑλσα! φωνάζει. Κοντοστούπη!

Δὲν παίρνει καμμιὰ ἀπάντησι καὶ πετάει πάλι. Ταξιδεύει πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ μὲ τὰ διαπεραστικὰ μάτια του ψάχνει ἀνάμεσα στὰ ξύλα καὶ στὰ πανιά ποῦ ἐπιπλέουν.

Δὲν βρίσκει αὐτὸ ποῦ φοβᾶται, δηλαδὴ τὰ πτώματα τῆς Ἑλσας καὶ τοῦ Κοντοστούπη.

Κυττάζει πρὸς τὸ πέλαγος, βλέπει ἕνα ὑποθρύχιο νὰ χάνεται μέσα στὰ νερά.

Καταλαβαίνει τὶ συνέβη. Οἱ φόβοι του εἶχαν βγῇ ἀληθινοί. Ἡ Ἑλσα κι' ὁ Κοντοστούπης ἔχουν πέσει στὰ χέ-

ρια τῶν κουρσάρων καὶ εἶναι τώρα αἰχμάλωτοι μέσα στὸ ὑποθρύχιο ἐκεῖνο!

Μέσα σὲ λίγες στιγμές, ὁ Ὑπεράνθρωπος φτάνει πάνω ἀπὸ τὸ ὑποθρύχιο καὶ ζυγιάζεται, σάν γεράκι, ἔτοιμος νὰ ριχτῇ ἐναντίον του μὲ κάθετη ἐφόρμησι. Μὰ συγκρατεῖ τὸν ἑαυτὸ του. Δὲν μπορεῖ νὰ δράσῃ ἐλεύθερα. Μπορεῖ, θέθαια, νὰ βουτήξῃ μέσα στὴ θάλασσα καὶ νὰ τσακίσῃ μὲ τίς γροθιές του τὸ καθοῦκι τοῦ ὑποθρυχίου, κάνοντάς το ἔτσι νὰ βουλιάξῃ γιὰ πάντα καὶ πνίγοντας τὸ πλήρωμά του.

Θὰ ἔπνιγε ὅμως ἔτσι καὶ τοὺς δυὸ φίλους του, καθὼς καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους ἐπιβάτες, ποὺ τυχὸν βρίσκονται ἐκεῖ μέσα!

Εἶναι ἀναγκασμένος νὰ κάνῃ ὑπομονή. Νὰ παρακολουθῇ τὸ ὑποθρύχιο, περιμένοντας τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπιτεθῇ χωρὶς νὰ κάνῃ κακὸ στοὺς φίλους του.

Χαμηλώνει πρὸς τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας καὶ βουτᾶει μέσα στὰ πρασινογάλαζα νερά, πίσω ἀπὸ τὸ ὑποθρύχιο, ποῦ ἔχει τώρα κατεβῇ σὲ ἀρκετὸ βάθος.

Ἄν μποροῦσε νὰ τὸ ἀναγκάσῃ νὰ ἀναδυθῇ, νὰ βγῇ στὴν ἐπιφάνεια, οἱ φίλοι του θὰ σῳζονταν!

Τὶ νὰ κάνῃ; Ποιὸ τέχνασμα νὰ μεταχειριστῇ;

Ἄν τρομάξῃ τὸ πλήρωμα, κάνοντάς τους νὰ νομίσουν ὅτι τὸ ὑποθρύχιο ἔχει πάθει

κάποια θλάβη, ίσως πετύχη
τὸ σκοπό του.

Κολυμπώντας σὰν δελφίνι,
πηγαίνει κοντὰ στὸ πλευρὸ
τοῦ ὑποβρυχίου, σηκώνει τὴ
γροθιά του καὶ τὴν κατεβά-
ζει μερικές φορές πάνω στὴν
ἀτσάλινη ἐπιφάνειά του. Δὲ
χτυπάει μὲ δύναμι ὥστε νὰ
σπάσῃ τὸ ἀτσάλι, ἀλλὰ τόσο
ὅσο εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ κά-
νῃ τὸ ὑποβρύχιο νὰ ἀντηχήσῃ
σὰν τούμπανο καὶ νὰ κλονι-
στῇ ἐλαφρά.

Καὶ τότε, ὁ Ὑπεράνθρωπος
βλέπει πίσω του, μὲ τὴν ἄκρη
τοῦ ματιοῦ του, σκοτεινοὺς
ὄγκους νὰ πλησιάζουν σαλεύ-
οντας παράξενα.

Γυρίζει καὶ κυττάζει μὲ ἀ-
πορία. Τρία τεράστια χταπό-
δια μὲ πλοκάμια μήκους πέν-
τε μέτρων τὸ καθένα προχω-
ροῦν πρὸς τὸ μέρος του! Κά-
τω ἀπὸ τὶς κουκοῦλες τους,
τὰ μάτια τους λάμπουν ἄγρια
γεμάτα κακία!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος θέλει ν'
ἀποφύγῃ μιά σύγκρουσι μὲ
τὰ τέρατα αὐτὰ τοῦ βυθοῦ,
ποῦ εἶναι πιὸ δυνατὰ κι' ἀπὸ
τοὺς ἐλέφαντες. Δὲν ἔχει πο-
τὲ ἀναμετρηθῇ μαζί τους καὶ
δὲν ξέρεי ἂν θὰ μπορέσῃ νὰ
τὰ βγάλῃ πέρα.

Γυρίζει, λοιπόν, γιὰ νὰ ἀ-
πομακρυνθῇ.

Μὰ εἶναι ἀργὰ πιά!

Ἐνα ἄλλο χταπόδι, ποῦ
ἐρχόταν ἀπὸ τὴν ἀντίθετη κα-
τεύθυνσι, τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὴ
μέση κι' ἀπὸ τὸ λαιμὸ μὲ τὰ
τεράστια πανίσχυρα πλοκά-
μια του.

Τὰ ὑπόλοιπα τέρατα τοῦ

— "Ἄφησε τὸ πιστόλι σου νὰ πέ-
σι!, εἶπε μιά φωνὴ πίσω ἀπὸ τὴν
"Ἐλσα.

βυθοῦ ρίχνονται κι' αὐτὰ πά-
νω του καὶ μέσα σὲ λίγες
στιγμές, ὁ Ὑπεράνθρωπος
βρίσκεται τυλιγμένος ἀπὸ δε-
κάδες πλοκάμια, ποῦ προσπα-
θοῦν νὰ τὸν πνίξουν καὶ νὰ
ρουφήξουν τὸ αἷμα του!

Τὰ μάτια τῶν χταποδιῶν
πλησιάζουν στὰ δικά του, ἐ-
νῶ τὰ ράμφη τους, τρομερὰ
ράμφη πιὸ μεγάλα καὶ πιὸ
δυνατὰ ἀπὸ τοῦ ἀετοῦ, ζυγώ-
νουν στὸ λαιμὸ του!...

‘Η... Ποντικομαχία!

ΣΤΟ υποβρύχιο, ο Κοντοστούπης έχει πέσει σέ θαθεία άπελπισία. Βρίσκεται μέσα σ’ ένα πολύ μεγάλο δωμάτιο, γυμνό από κάθε έπιπλο, μαζί με την “Έλσα και με έκατό άλλους αίχμαλώτους.

‘Η πόρτα του δωματίου είναι κλειστή και ένας ένοπλος φρουρός πηγαινοέρχεται έξω, μέσα σ’ ένα διάδρομο.

‘Ο Κοντοστούπης κλαψουρίζει:

— Τι θά μάς κάνουν, Παναγίτσα μου; Θά μάς σκοτώσουν; Θά μάς πνίξουν; Γιατί; Τι κακό τούς κάναμε; Κόβαμε βόλτες με τὸ γιῶτ μας και ξαφνικά θγήκαν και μάς αρπαξαν! Γιατί; ‘Αφήστε με νά φύγω! ‘Αφήστε με νά γυρίσω στο σπίτιάκι μου! Δέ θέλω νά πεθάνω!

“Ενας από τούς αίχμαλώτους χάνει τήν ύπομονή του.

—Θά βουλῶσης καμμιά φορά τὸ στόμα σου; τοῦ φωνάζει. Μᾶς ἐξάλισες! Μήπως φαντάζεσαι πῶς ἐμεῖς θέλουμε νά πεθάνουμε;

‘Ο Κοντοστούπης θυμῶνει, ὅπως συμβαίνει κάθε φορά πού οἱ ἄλλοι τὸν πειράζουν γιά τήν παθολογική δειλία του.

— Γιά νά σοῦ πῶ!, ἀπαντάει. Δέ μοῦ καίγεται καρφί ἂν θέλῃς ἢ δέν θέλῃς νά πεθάνῃς! ‘Εκεῖνο πού ξέρω εἶναι πῶς ἐ γ ὠ δέ θέλω νά πεθάνω!

‘Η “Έλσα τὸν σκουντάει με τὸν ἀγκῶνα της.

— Κοντοστούπη, τοῦ ψιθυρίζει, δέν εἶναι σωστό νά κάνῃς ἔτσι! “Αν εἶναι γραφτὸ νά πεθάνῃς, πέθανε τουλάχιστον σάν ἄντρας!

— Νά πεθάνῶ σάν ἄντρας; φωνάζει ὁ Κοντοστούπης γεμάτος ἀγανάκτησι. Καί τί σημασία ἔχει, παρακαλῶ, ἂν θά πεθάνῶ σάν ἄντρας, σάν παιδί ἢ σάν... κορίτσι, ἀφοῦ θά πεθάνῶ ἔτσι. κι’ ἄλλοιῶς; “ὦχ, Χριστούλη μου! Σῶσε με!

— Δίκιο ἔχει τὸ παιδί!, λέει ένας ἄλλος κλείνοντας πονηρά τὸ μάτι του. “Αν πεθάνῃ, θά χάσῃ ἡ ἀνθρωπότης τὸ καλύτερο... καλοῦπι της! Κῦττα κορμί, κῦττα ὁμορφιά!

“Ολοι θάζουν τὰ γέλια κι’ ὁ Κοντοστούπης γίνεταί -σάν παντζάρι ἀπὸ τὴ φύρκα του.

Κουνάει κωμικά τὴ μικροσκοπική γροθιά του, ζαρῶνει τὴ μεγάλη ἀστεία μύτη του καὶ λέει:

— Τι νά σοῦ κάνω, μωρέ, πὺ εἶμαι... συγχισμένος καὶ μ’ ἔχει πιάσει ἡ καρδιά μου! “Αλλοιῶς, θά σ’ ἔκανα νά μὴ γνωρίζῃς τὴ φάτσα σου στὸν καθρέφτη! “Εγώ, πὺ με βλέπεις, ἤμουν ἄλλοτε κυνηγὸς ἀγρίων θηρίων! Ναι! Τι γελάτε, μωρέ σεις; Τὰ μούτρου σας βλέπετε καὶ γελάτε; “Η-θελα νά σᾶς εἶχα μαζί μου στὴν “Αφρική, ὅταν σκότωνα λιοντάρια καὶ τίγρεις! Μιά μέρα, ἐκεῖ πὺ περπατοῦσα μέσα στὸ δάσος χωρὶς ὅπλο, προβάλλει ξαφνικά μπροστά

μου ένα λιοντάρι! Μπορούσα να τὸ θάλω στὰ πόδια καὶ νὰ σωθῶ, μὰ τὸ θεώρησα αὐτὸ ὑποτιμητικὸ γιὰ μένα, τὸ μεγάλο κυνηγὸ... Μένω, λοιπόν, ἀκίνητος στὴ θέσι μου, ἀφήνω τὸ λιοντάρι νὰ ὀρμήσῃ πάνω μου καί, ξαφνικά, τὸ ἀρπάζω ἀπὸ τὰ σαγόνια καί... Παναγίτσα μου, σῶσε με! Τὶ θηρίο εἶναι αὐτό;

Γυρίζουν ὅλοι πρὸς τὸ μέρος, ποὺ δείχνει ὁ Κοντοστούπη, καί βλέπουν... ἕνα κοντίκι! "Ἐνα μικρὸ, ἀθῶο ποντίκι τῶν καραβιδῶν!

"Ἐχει θυγὴ ἀπὸ μιὰ τρύπα τοῦ πατώματος καὶ κυττάζει τὸν Κοντοστούπη μὲ τὰ γυαλιστερά ματάκια του, σὰν νὰ παρακολουθεῖ κι' αὐτὸ τὴν ἀφήγησί του!

Καί τότε, τὸ ποντίκι κάνει κάτι ἀπροσδόκητο. Σαστισμένο ἀπὸ τὰ γέλια ποὺ ἀντηχοῦν γύρω του, τρέχει πρὸς τὸ μέρος τοῦ νάνου.

Πανικόβλητος, ὁ Κοντοστούπη ἀρχίζει νὰ τρέχῃ ὀλόγυρα, ἀφήνοντας ὕστερικά γρυλλίσματα τρόμου καὶ προσπαθώντας νὰ ἀποφύγῃ τὸ ποντίκι. Αὐτὸ ὅμως, ἀγνωστο γι' αὐτό, ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν κυνηγάει ἐπίμονα, ἐνῶ ὀλόκληρο τὸ δωμάτιο τραντάζεται ἀπὸ τὰ γέλια τῶν ἀνθρώπων, ποὺ παρακολουθοῦν τὴν κωμικὴ ἐκείνη σκηνή.

Τέλος, τὸ ποντίκι φτάνει τὸν Κοντοστούπη καὶ μ' ἕνα μικρὸ πῆδημα σκαρφαλώνει στὸ παντελόνι του. Τρελλὸς ἀπὸ φόβο, ὁ κοντόσωμος δημοσιογράφος οὐρλιάζει:

— Μ' ἔφαγε τὸ θηρίο! Μὲ κατασπάραξε!

Καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ ἀπομακρύνῃ σαλεύοντας τὰ χέρια του μὲ ἀπόγνωσι. Πιὸ τρομαγμένο κι' ἀπὸ τὸν Κοντοστούπη, τὸ ποντίκι ξαναπέφτει στὸ πάτωμα καὶ πηγαίνει καὶ ξαναχώνεται στὴν τρύπα του.

Γιὰ μερικές στιγμές, ὁ Κοντοστούπης στέκεται ἀσάλευτος μὲ τὴν ἀνάσα πιασμένη. Νοιώθει τὰ μέλη του νὰ λυγίζουν καὶ τὴν καρδιά του νὰ χτυπάει τόσο δυνατὰ, ποὺ λές καὶ πάει νὰ σπᾶσῃ!

«Δὲν πρέπει νὰ λιποθυμῶ!, σκέπτεται. Θὰ γίνω ρεζίλι! Θὰ νομίσουν πῶς... φοβήθηκα!»

Τέλος, συνέρχεται. Κυττάζει γύρω καμαρωτὰ, φουσκώνοντας τὸ στήθος του, μὲ ὕφος ποὺ ἔλεγε:

..«Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ μὲ πῇ δειλό! "Ἐτρεψα τὸν... ἀντίπαλό μου εἰς φυγὴν!»

Καὶ λέει φωναχτά:

— Καθὼς βλέπετε, οἱ κυνηγετικές μου ἱκανότητες εἶναι μεγάλες! "Ἀς ξαναγυρίσουμε ὅμως στὴν ἱστορία μας... "Ἀρπάζω, ποὺ λέτε, τὸ λιοντάρι ἀπὸ τὰ σαγόνια καὶ τραβάω μὲ δύναμι! Τὸ λιοντάρι...

Μὰ ἡ ἱστορία τοῦ Κοντοστούπῃ δὲν ἦταν προσωρισμένη νὰ τελειώσῃ ποτέ. "Ἐνας τρομακτικὸς θρόντος ἀντηχεῖ, σὰν νὰ εἶχαν χτυπήσει τὸ ὑποβρύχιο μ' ἕνα τεράστιο σφυρί!

Τὸ σκάφος γέρνει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ οἱ ἀνθρώ-

ποι χάνουν την ισορροπία τους και πέφτουν χάμω.

“Έξω, στο διάδρομο ακούγονται φωνές:

— ‘Αναδυήτε! Γρήγορα! ‘Ανεβάστε το υποβρύχιο στην επιφάνεια! “Έγινε κάποια σύγκρουσις!...

Στὸ βυθὸ τοῦ Ὠκεανοῦ

 Σ γυρίσουμε όμως πίσω, στὸν Ὑπεράνθρωπο, πὺ βρίσκεται σὲ δύσκολη θέσι τυλιγμένος ἀπὸ τὰ πλοκάμια τῶν χταποδιῶν.

Τὰ πλοκάμια τὸν σφίγγουν τόσο πολὺ, ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ ἀνασάνῃ. Τὰ πνευμόνια του καίνε καὶ οἱ ἀρτηρίες του χτυποῦν σὰν νὰ εἶναι ἔτοιμες νὰ σπᾶσουν. Τὸ κορμὶ του πονεῖ τρομερά, καθὼς βυζαίνουν τὸ δέρμα του οἱ μεγάλες, ἀποκρουστικές βεντοῦζες τῶν χταποδιῶν!

Τραβάει τὸ ἓνα του μπράτσο, ἀρπάζει ἓνα πλοκάμι καὶ τὸ σφίγγει μὲ δύναμι. Τὸ πλοκάμι κόβεται σὰν νὰ τὸ εἶχε χτυπήσει μὲ πολὺ ἀκονισμένο μαχαίρι.

Τὸ χέρι τοῦ Ὑπεράνθρωπου ἀνασηκώνεται καὶ πιάνει ἓνα χταπόδι ἀπὸ τὴ θάσι τῆς κουκούλας του, κάτω ἀπὸ τὸ ράμφος. Τὰ δάχτυλά του τυλιγνόνται γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ τέρατος, τὸν σφίγγουν καὶ τὸν τραβοῦν.

Ἡ κουκούλα πλησιάζει στὸ πρόσωπό του. Τὰ δόντια τοῦ Ὑπεράνθρωπου χώνονται βαθεῖα μέσα στὴ σφιχτὴ σάρκα

τοῦ χταποδιοῦ, ἀνάμεσα στὰ μιάτια τοῦ τέρατος.

Τὸ χταπόδι παραλύει. Τὰ πλοκάμια του ξετυλίγονται καὶ τὸ τεράστιο ζῶο χάνεται πρὸς τὸ βυθό, ἀφήνοντας πίσω του ἄφθονο μελάνι!

Τὰ ἄλλα τρία χταπόδια ὁμως ἐξακολουθοῦν νὰ τὸν κρατοῦν αἰχμάλωτο στὰ τρομερὰ πλοκάμια τους. Τὰ ράμφη τους χτυποῦν τώρα τὸν Ὑπεράνθρωπο στὸ λαιμὸ καὶ στὸ κεφάλι.

Βέβαια, τὸ σκληρὸ καὶ συγχρόνως ἐλαστικὸ κορμὶ τοῦ μεγαλύτερου ἥρωος ὅλων τῶν ἐποχῶν ἔχει ἀπίστευτὴ ἀντοχὴ καὶ τὰ χτυπήματα αὐτὰ δὲν μποροῦν νὰ τὸν τραυματίσουν. Εἶναι ὁμως τόσο δυνατά, ὥστε ὁ Ὑπεράνθρωπος νοιώθει μιὰ ζάλη στὸ μυαλὸ καὶ τρομεροὺς πόνους στὸ λαιμὸ!

Καταβάλλοντας μεγάλες προσπάθειες, κατορθώνει νὰ ἐλευθερώσῃ καὶ τ' ἄλλο του χέρι καὶ ν' ἀρπάξῃ τὸ πιὸ κοντινὸ χταπόδι, πὺ σφίγγει τὴ μέση του κάνοντας τὰ κόκκαλά του νὰ τρίζουν!

Τὸ ἀρπάζει ἀπὸ δυὸ πλοκάμια, κοντὰ στὴ θάσι τους κάτω ἀπὸ τὸ ράμφος, καὶ τὰ τραβάει μὲ δύναμι. Τὰ πλοκάμια σκίζονται καὶ χωρίζουν τὸνα ἀπὸ τ' ἄλλο. Μαζί μὲ τὰ πλοκάμια σκίζεται καὶ τὸ κορμὶ κι' ἡ κουκούλα τοῦ χταποδιοῦ καὶ τὰ νερά γύρω γίνονται κατάμαυρα ἀπὸ τὸ μελάνι πὺ χύνεται.

Οἱ ἀντίπαλοι τώρα τοῦ Ὑπεράνθρωπου εἶναι μόνο δυὸ.

Μολονότι τὰ πλοκάμια τους εξακολουθοῦν νὰ τὸν σφίγγουν, ὁ ἥρωάς μας μπορεῖ τώρα νὰ ξεγλυστρήσῃ ἀνάμεσα τους. Θὰ μπορούσε, βέβαια, νὰ μείνῃ καὶ νὰ ἀποτελειώσῃ τὰ τέρατα τοῦ θυθοῦ, μὰ δὲ θέλει νὰ χάσῃ πολυτίμες στιγμές.

Πρέπει νὰ βγῇ στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας γιὰ νὰ ἀναπνεύσῃ. Ἐξάλλου, δὲ θέλει νὰ τοῦ ξεφύγῃ τὸ ὑποβρύχιο, ὅπου εἶναι αἰχμάλωτοι ἡ "Ἐλσα κι' ὁ Κοντοστούπης.

Σαλεύει τὸ κορμί του μὲ ἀπότομες κοφτὲς κινήσεις καὶ γλυστράει σὰν φίδι ἀνάμεσα στὰ πλοκάμια τῶν χταποδιῶν. Ξεφεύγει ἀπὸ τὸ σφίξιμό τους καὶ τινάζεται σὰν βολίδα πρὸς τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.

Τὸ κεφάλι του προβάλλει μέσα ἀπὸ τὰ νερά. Κυττάζει γύρω. Βλέπει τὸ ὑποβρύχιο, δέκα μέτρα μακρῦά του, νὰ πλῆσθῃ στὴν ἐπιφάνεια. Μερικοὶ ἄντρες μὲ αὐτόματα ἔχουν βγῇ στὸ κατὰστρωμα καὶ ἐξετάζουν μὲ προσοχὴ τὸ σκάφος.

— Περίεργο!, λέει ἓνας ἀπ' αὐτοὺς. Τὸ σκάφος δὲν ἔχει κανένα σημάδι συγκρούσεως! Κι' ὅμως ὁ κρότος ποὺ ἀκούσαμε ἦταν δυνατὸς καὶ ἤμουν βέβαιος πὼς εἴχαμε τρακάρει σὲ κανένα ὕφαλο!

— Ἴσως πέσαμε ἀπλῶς σὲ καμμιὰ ψόφια φάλαινα, λέει ἓνας ἄλλος.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲ χάνει καιρό. Ἡ εὐκαιρία εἶναι μοναδικὴ ἂν θέλῃ νὰ μπῇ στὸ ὑ-

ποβρύχιο καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς φίλους του.

Δίνει μιὰ καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ νερό, σὰν χελιδονόψαρο! Πετᾶει στὸν ἀέρα καὶ πάει καὶ προσγειώνεται πάνω στὸ ὑποβρύχιο, ἀνάμεσα στοὺς κατὰπληκτους ὀπλοφόρους, ποὺ τὸν κυττάζουν τρομαγμένοι, σὰν νὰ ἔχουν μπροστά τους κανένα φάντασμα.

Μὲ μιὰ γροθιά, ὁ Ὑπεράνθρωπος στέλνει τὸν πιὸ κοντινὸ ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του νὰ κοιμηθῇ γιὰ πάντα μέσα στὰ νερά τοῦ ὠκεανοῦ!

Οἱ ἄλλοι στρέφουν τὰ ὄπλα τους πρὸς τὸ μέρος του καὶ τραβοῦν τὴ σκανδάλη. Φωτὰ καὶ ἀτσάλι ἀναπηδοῦν ἀπὸ τὰ στόμια τῶν πιστολιῶν καὶ τῶν αὐτομάτων καὶ πυρακτωμένες σφαῖρες χτυποῦν τὸν Ὑπεράνθρωπο ἀπ' ὅλες τὶς μεριές!

Μὰ ὁ πιὸ δυνατὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ὁ νεώτερος Ἡρακλῆς, δὲν πέφτει. Οἱ σφαῖρες χτυποῦν πάνω στὸ σκληρὸ κορμί του, ἀποστρακίζονται καὶ πηγαίνουν νὰ πέσουν στὴ θάλασσα, χωρὶς αὐτὸς νὰ πάθῃ τίποτα!

Μιὰ δευτέρη γροθιά, κι' ἓνας ἀκόμα ἀπὸ τοὺς κουρσάρους πηγαίνει νὰ βρῇ τὴν αἰωνία ἀνάπαυσι στὸ θυθὸ τοῦ ὠκεανοῦ! Ἐνας τρίτος δέχεται μιὰ κλωτσιὰ στὰ πλευρά, τινάζεται ψηλά, ταξιδεύει στὸν ἀέρα καὶ πέφτει στὴ θάλασσα, δέκα μέτρα μακρῦά!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος γυρίζει γιὰ νὰ ριχτῇ πάνω στοὺς ὑπολοιποὺς κουρσάρους. Μὰ,

ξαφνικά, συμβαίνει κάτι πολύ δυσάρεστο και απρόοπτο. Γλυστράει πάνω στο λείο μέταλλο και πέφτει!

Δέ μένει χάμω παρά μια μόνο στιγμή. Αυτή όμως ή στιγμή ήταν αρκετή για να συμβή το κακό.

Καθώς πέφτει, στρέφει προς τούς όπλοφόρους την πλάτη του. Μιά σφαίρα τον χτυπάει κάτω από την άριστερη φτέρνα και ο Υπεράνθρωπος νοιώθει έναν ανυπόφορο πόνο και χάνει τις αισθήσεις του! (*)

Το κορμί του κυλάει πάνω στο κατάρστωμα, πέφτει στη θάλασσα και βουλιάζει! Βουλιάζει γοργά προς τα σκοτεινά βάθη του Ωκεανού, όπου πελώρια τερατώδη ψάρια τριγυρίζουν πεινασμένα! Βουλιάζει γοργά προς το θάνατο!..

**Φάτσά με φάτσά
μέ το θάνατο**

 I κουρσάροι ζήτωκραυγάζουν ένθουσιασμένοι για την επιτυχία τους.

— Ήταν ο Υπεράνθρωπος!, φωνάζει ένας. Και τον

(*) Το δάμαστο και άτρωτο κορμί του Υπεράνθρωπου έχει το τρωτό σημείο του, κάτω από την άριστερη φτέρνα, όπως κι' ο ήρωας των αρχαίων Έλλήνων Άχιλλεύς! Ένα δυνατό χτύπημα κάτω από την άριστερη φτέρνα μπορεί να κάνει τον Υπεράνθρωπο να χάσει τις αισθήσεις του.

σκοτώσαμε! Τον σκοτώσαμε! Μπράβο παιδιά! Ό άρχηγός θα μάς πληρώσει με χρυσάφι για το κατόρθωμά μας! Ό Υπεράνθρωπος ήταν ο μόνος αντίπαλος, που φοβόταν για την επιτυχία των σχεδίων του! Όλοι κάτω! Φεύγουμε!

Κατεβαίνουν μέσα στο υποβρύχιο και ή καταπακτή κλείνει πάνω από τα κεφάλια τους. Το υποβρύχιο βουλιάζει άργά και ξεκινάει. Σιγά - σιγά, αναπτύσσει ταχύτητα και ξεμακραίνει, αφήνοντας πίσω, μέσα στα σκοτεινά νερά του ώκεανού, τον άναίσθητο Υπεράνθρωπο...

Με γρηγοράδα, που γίνεται όλο και πιο μεγάλη, ο Υπεράνθρωπος κατεβαίνει προς τα τρομερά βάθη της θάλασσας, με τα μάτια κλειστά, με τα μέλη παράλυτα, με το κορμί διπλωμένο στα δύο.

Καθώς πέφτει, στριφογυρίζει κι' αυτό είναι το μόνο πράγμα, που εμποδίζει να έπιθεθούν έναντίον του δυο καρχαρίες; που τον παρακολουθούν από κοντά!

Τα νερά όσο πәне και σκοτεινιάζουν περισσότερο, ώσπου γίνονται μια μάζα από κατάρμαυρο σκοτάδι, όπου το μάτι του ανθρώπου δεν μπορεί να ξεχωρίσει τίποτα.

Τέλος, το κορμί του Υπεράνθρωπου άκουμπάει άπαλά ανάμεσα σε μερικά κοραλόδεντρα. Οί καρχαρίες έχουν φύγει, γιατί τα ψάρια αυτά δεν άντέχουν στην άφάνταστη

πίεση πού άσκούν τὰ νερά στο ύθυό τοῦ ὠκεανοῦ.

Γιά μερικὲς στιγμές, τὸ ἀναίσθητο σῶμα τοῦ μεγαλύτερου ἥρωος ὅλων τῶν ἐποχῶν μένει μόνο μέσα στὴν ἐρημιὰ τοῦ θυθοῦ.

"Επειτα, ἓνα ἀποκρουστικό ψάρι κάνει τὴν ἐμφάνισί του, κολυμπώντας νωχελικά ἀνάμεσα στὰ κοραλόδεντρα. "Εχει μάρκος δέκα μέτρων! Τὸ κεφάλι του, πού εἶναι στρογγυλὸ καὶ γεμάτο τεράστια μυτερά ἀγκάθια, ἔχει διάμετρο τεσσάρων μέτρων!

Τὰ μάτια τοῦ βγαίνουν ἔξω ἀπὸ τίς κόγχες τους σάν τηλεσκοπία καὶ σκοποῦν γύρω ἓνα ἀλλόκοτο φωσφόρισμα, θυμίζοντας προβολεῖς αὐτοκινήτου!

Τὸ στόμα τοῦ εἶναι ὀρθᾶνοιχτο καὶ τὸ ἀνοιγμά του ξεπερνᾷ τὰ δυὸ μέτρα! Τὰ δόντια του, πού εἶναι ἐξαιρετικά μεγάλα καὶ κοφτερά, εἶναι περισσότερα ἀπὸ ἑκατὸ!

Καθὼς γλυστράει ἀνάμεσα στὰ φυτὰ τοῦ θυθοῦ, τὰ μάτια του φωτίζουν τὰ νερά μπροστά του.

Ξαφνικά, σταματάει. Βλέπει τὸ ἀσάλευτο κορμὶ τοῦ Ὑπεράνθρωπου καὶ τὸ φῶς πού ρίχνουν τὰ μάτια του δυναμώνει ἀπτότομα. Τὸ τερατῶδες ψάρι εἶναι πεινασμένο καὶ ἡ ἀπρόοπτη αὐτὴ λεία, ὁ σπᾶνιος αὐτὸς μεζὲς ἔρχεται στὴν ὥρα του.

Γιά μερικά δευτερόλεπτα, τὸ ψάρι μένει ἀκίνητο κυττάζοντας τὸν ἄνθρωπο. Θέλει πρῶτα νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν

πρόκειται γιὰ καμμιὰ παγίδα.

"Επειτα, πλησιάζει περισσότερο, μυρίζει τὸν Ὑπεράνθρωπο, τὸν βρίσκει τοῦ γούστου του καὶ ἀνοίγει περισσότερο τὸ στόμα του γιὰ νὰ τὸν χάψη!

Τὴ στιγμή ἐκείνη, ὁ Ὑπεράνθρωπος συνέρχεται. Ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ ἀντικρύζει τὸ φριχτὸ ψάρι μὲ τὸ τεράστιο στόμα καὶ τὰ μάτια - προβολεῖς! Νοιώθει τὸ κορμὶ του νὰ γλυστράη μέσα στοῦ στόμα τοῦ τέρατος καὶ βλέπει τὰ τρομερά δόντια του νὰ κλείνουν!

Τὸ μυαλό του εἶναι ἀκόμα ζαλισμένο ἀπὸ τὸ χτύπημα πού τὸν εἶχε ρίξει ἀναίσθητο καὶ τὰ μέλη του εἶναι ναρκωμένα. Μὰ ὁ κίνδυνος εἶναι ἄμεσος καὶ φριχτός. Λίγο ἀκόμα καὶ τὸ τερατῶδες ψάρι τοῦ θυθοῦ θὰ τὸν συντρίψῃ ἀνάμεσα στὰ δόντια του καὶ θὰ τὸν καταπιῇ. Καὶ ὁ πιὸ δυνατὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ὁ πιὸ ἀτρόμητος, ὁ πιὸ ἀνίκητος, ὁ πιὸ μεγάλος ἥρως ὅλων τῶν ἐποχῶν θὰ βρῇ τὸ θάνατο στὰ ὀκοτεινὰ βᾶθη τοῦ ὠκεανοῦ!

Καταβάλλοντας ἀπεγνωσμένες προσπάθειες, ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀνοίγει τὰ μπράτσα του. Ἀκουμπάει τὸ ἓνα του χέρι πάνω στὴ γλῶσσα καὶ τὸ ἄλλο πάνω στὸν οὐρανίσκο τοῦ τέρατος καὶ τὰ τεντώνει.

Τὸ στόμα τοῦ ψαριοῦ παύει νὰ κλείνῃ, βρίσκοντας ἀντί-

στασι στά τεντωμένα μπράτσα του 'Υπερανθρώπου!

Κατάπληκτο, τὸ μεγαθήριο τοῦ θυθοῦ σαλεύει μὲ δύναμι τὴν πανίσχυρη οὐρά του ἀναστατώνοντας τὸ θυθὸ καὶ γκρεμίζοντας πολλὰ κοραλόδεντρα.

Προσπαθεῖ νὰ κλείσῃ τὸ στόμα του πάνω στὴ νόστιμη λεία, πού πάει νὰ τοῦ ξεφύγῃ μὰ τὰ μπράτσα τοῦ 'Υπεράν-

Σφίγγοντας τὰ δόντια του μὲ ἀπελπισία, ὁ 'Υπεράνθρωπος προσπαθεῖ νὰ κρατηθῇ λίγο ἀκόμα. Μὰ καταλαβαίνει πὼς δὲ θὰ μπορέσῃ. Τὰ χέρια του λυγίζουν, τὰ σαγόνια τοῦ τέρατος κλείνουν ἀργά, τὰ τρομερὰ δόντια του πλησιάζουν στὸ κορμὶ του!

«Αὐτὸ εἶναι τὸ τέλος μου!, σκέπτεται ὁ νεώτερος 'Ηρακλῆς. Ἦταν γραφτὸ μου νὰ

Ὁ 'Υπεράνθρωπος προσγειώνεται πάνω στὸ ὑποβρύχιο καὶ μιά τρομερὴ μάχη ἀρχίζει...

θρώπου κρατοῦν ἀκόμα.

Δὲν μποροῦν ὅμως νὰ κρατήσουν πολὺ. Οἱ δυνάμεις τοῦ 'Υπεράνθρωπου εἶναι ἐξηντλημένες ἀπὸ τὸ χτύπημα στὴν ἀριστερὴ φτέρνα, κι' ὁ ἥρωάς μας νοιώθει τὰ μπράτσα του νὰ τρέμουν ἑτοιμα νὰ λυγίσουν καὶ ν' ἀφήσουν τὸ θάνατο νὰ τὸν τυλίξῃ στὴ μαύρη ἀγκαλιά του!

πεθάνω στὴν κοιλιά ἐνὸς ψαριοῦ!»

Μὰ ἡ θέλησί του, ἡ ἀδάμαστη θέλησί του, πού εἶναι τὸ μεγαλύτερο ὄπλο καὶ προτέρημα τοῦ 'Υπεράνθρωπου, δὲν ἔχει ὑποχωρήσει ἀκόμα!

Κυττάζει γύρω, μέσα στὸ κατασκότεινο στόμα τοῦ ψαριοῦ. Τὰ μάτια του εἶναι ἀπὸ τὴ φύσι προικισμένα μὲ τὴν ἰ-

κανότητα νὰ βλέπουν ἐξίσου καθαρά μέσα στὸ πιὸ μαῦρο σκοτάδι, ὅπως καὶ στὸ φῶς τῆς ἡμέρας!

Βλέπει, λοιπόν, ὅτι ἔχει χω-
θῇ στὸ στόμα τοῦ πασιῶν με-
τὰ πόδια πρὸς τὰ μέσα. Τὸ
δεξιό του πόδι θρίσκεται κον-
τὰ στὴ θάσι τοῦ οὐρανίσκου.

Μὲ μιὰ ἀπότομη, σπασμωδι-
κὴ κίνησι μαζεύει τὸ πόδι του
καὶ τὸ τεντώνει πάλι μὲ δύνα-
μι, δίνοντας ἔτσι μιὰ τρομερὴ
κλωτσίᾳ στὸν οὐρανίσκο τοῦ
ψαριῶ!

Τὸ μεγαθήριον τοῦ θυθοῦ
σπαράζει ὁλόκληρον ἀπὸ τὸν
πόνον. Ἀνοίγει ὀρθάνοιχτο τὸ
στόμα του καὶ μὲ μιὰ κίνησι

τῶν χειρῶν του ὁ Ὑπεράν-
θρωπος ἐλευθερώνεται καὶ τι-
νάζεται ἔξω!

Μὲ γοργὲς κινήσεις τῶν χε-
ριῶν καὶ τῶν ποδιῶν ἀπομα-
κρύνεται ἀπὸ τὸ σαστισμένον
ψάρι καὶ γυρίζοντας τὸ κεφάλι
του πρὸς τὰ πάνω ἐρχίζει
νὰ ἀνεβαίνει πρὸς τὴν ἐπιφά-
νεια τοῦ ὠκεανοῦ.

Τὸ κορμί του διασχίζει τὰ
νερά μὲ ἀπίστευτὴ ταχύτητα,
σάν τορπίλλα, κανοντας τὰ
ψόρια νὰ σκιρτοῦν ξαφνιασμέ-
να στὸ πέρασμά του.

Τέλος, φτάνει στὴν ἐπιφά-
νεια καὶ κυττάζει γύρω. Το ὑ-
ποβρύχιον δὲ φαίνεται πουθε-
νά. Τὸ ὑποβρύχιον, πού κρατεῖ

αίχμαλώτους τήν "Ελσα και τόν Κοντοστούπη, έχει έξαφανιστή!

Ο 'Υπεράνθρωπος μένει εκεί για λίγη ώρα, με μαύρη απελπισία στην ψυχή. "Επειτα γυρίζει προς τη στεριά και κολυμπάει με τὰ φρύδια ζαρωμένα από τις σκέψεις. "Έχει ένα σχέδιο. "Αν πετύχει, ή "Ελσα, ο Κοντοστούπης και χιλιάδες άλλοι άνθρωποι θα σωθούν... αν είναι ακόμα ζωντανοί!

Τò κόλπο του Τζιμ

ΓΕΣ μέρες αργότερα, οι μοντέρνοι κουρσάροι με τὰ μυστηριώδη άτρωτα υποβρύχιά τους, έχουν μια μεγάλη επιτυχία.

Δέκα μεγάλα υποβρύχια σταματούν στο πέλαγος το τεράστιο υπερωκεάνειο «Βόρειος Πόλος» και αϊχμαλωτίζουν το πλήρωμα και τούς επιβάτες του, που ξεπερνούν τις δυό χιλιάδες!

Οί κουρσάροι φορτώνουν τούς αϊχμαλώτους, και όσα πολύτιμα άντικείμενα θρήκαν στα υποβρύχια, βουλιάζουν το υπερωκεάνειο με μερικές τορπίλλες και καταδύονται στα βάθη του ώκεανού.!

Τὰ έννέα από τὰ υποβρύχια ξεμακραίνουν όλα μαζί προς την ίδια κατεύθυνση, προς το κέντρο του 'Ατλαντικού ώκεανού. Είναι όλα βαρυφορτωμένα από επιβάτες και πράγματα.

Τò δέκατο, που δέν έχει πάρει περισσότερους από πενήντα αϊχμαλώτους, δέν τὰ ακολουθεί. Μένει πίσω και άρχίζει νά πηγαινόέρχεται μέσα στον ώκεανό, με την έλπίδα νά συναντήση κανένα άλλο καράβι και νά συμπληρώση έτσι το φορτίο του.

Οί αϊχμάλωτοι, πριν τούς κλείσουν μέσα σ' ένα μεγάλο δωμάτιο, άκούνε τόν πλοίαρχο του υποβρυχίου νά λέη στους άντρες του:

— Θά πάμε στη θάσι μας, στο Νησί τών 'Υπανθρώπων, όταν οί αϊχμάλωτοί μας φτάσουν τούς διακόσιους!

Ανάμεσα στους αϊχμαλώτους είναι κι' ένα γνωστό μας πρόσωπο, ο δημοσιογράφος Τζιμ Μπάρτον, ο αγαπημένος της "Ελσας και φίλος του Κοντοστούπη.

Στέκεται σκεπτικός σε μιá γωνιά με την καρδιά σφιγμένη από την άγωνία.

Τò σχέδιό του δέν είχε την επιτυχία που περίμενε. Είχε έλπίσει ότι τò υποβρύχιο θά ξεκινούσε άμέσως με τούς αϊχμαλώτους για τη θάσι του και ότι θά δινόταν έτσι στον 'Υπεράνθρωπο ή εύκαιρία νά δράση.

Τώρα όμως, υπήρχε κίνδυνος νά περάσουν πολλές μέρες, πριν τò υποβρύχιο μπορέση νά συμπληρώση τò φορτίο του και νά τραβήξη για τη θάσι του, που ο πλοίαρχος του υποβρυχίου είχε ονομάσει Νησί τών 'Υπανθρώπων. Τά πλοία, τρομοκρατημένα από

τις επιθέσεις τῶν κουρσάρων, δὲν τολμοῦσαν πιά νὰ θγαίνουν ἀπὸ τὰ λιμάνια καὶ ἡ κίνησι στὶς θάλασσες εἶχε ἀραιώσει.

Πρέπει, λοιπόν, νὰ δράσῃ ἀμέσως ὁ Ὑπεράνθρωπος! Πῶς ὅμως; Πῶς θὰ μπορούσε ὁ Τζίμ Μπάρτον νὰ μεταβληθῇ σὲ Ὑπεράνθρωπο, χωρὶς νὰ προδώσῃ τὸ μεγάλο, τὸ τρομερὸ μυστικὸ του; Πῶς θὰ μπορούσε νὰ κυριεύσῃ τὸ ὑποβρύχιο, χωρὶς νὰ μάθουν ὅλοι, ὅτι ὁ Τζίμ Μπάρτον κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο;

Τὸ πρόβλημα εἶναι πολὺ δύσκολο κι' ὁ Τζίμ εἶναι θυθισμένος σὲ σκέψεις προσπαθώντας νὰ τὸ λύσῃ. Ἀποφασίζει νὰ δοκιμάσῃ ἓνα κόλπο.

Πέφτει ξαφνικὰ χάμω καὶ ἀρχίζει νὰ σπαρταράει ἀφήνοντας γοερὲς κραυγὰς καὶ θγάζοντας ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα του!

Οἱ ἄλλοι αἰχμάλωτοι προσπαθοῦν νὰ τὸν καθησυχάσουν χωρὶς ὅμως νὰ τὸ κατορθώνουν. Κάποιος τρέχει στὴν κλειστὴ πόρτα τοῦ δωματίου καὶ χτυπάει δυνατὰ μὲ τὴ γροθιά του.

Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ δυὸ ἄντρες μπαίνουν θλάστημῶντας, μὲ αὐτόματα στὰ χέρια.

— Τί συμβαίνει ἐδῶ μέσα; ρωτᾷ ὁ ἓνας.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, τοῦ ἀπαντοῦν δείχνοντας τὸν Τζίμ πού ξεακολουθεῖ νὰ σπαρταράει χάμω, ἔπαθε κρίσι ἐπιληψίας ἢ τρέλλας!

Ὁ ὀπλοφόρος γυρίζει τὸ

αὐτόματό του πρὸς τὸν Τζίμ.

— Θὰ τὸν καθάρίσω νὰ ἡσυχάσουμε!, λέει.

Ὁ σύντροφός του τὸν συγκρατεῖ.

— Μή!, τοῦ λέει. Ὁ ἀρχηγὸς μᾶς ἔδωσε διαταγὴ νὰ τοῦ πᾶμε ὅλους τοὺς αἰχμάλωτους ζωντανούς! Θὰ θυμώσῃ μαζί σου ἂν τὸν σκοτώσῃς!

Ὁ ἄλλος χαμηλώνει τὸ δόπλο του ἀπρόθυμα.

— Καλὰ, λέει. Δίκιο ἔχεις! Ἄς τὸν κουβαλήσουμε στὸ ἰατρεῖο...

Σηκώνουν τὸν Τζίμ, τὸν κουβαλοῦν ἔξω καὶ κλείνουν πάλι τὴν πόρτα. Μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του, ὁ Τζίμ κυττάζει γύρω. Ὁ διάδρομος εἶναι ἄδειος. Ἡ εὐκαιρία εἶναι μοναδική.

Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια τῶν δυὸ ὀπλοφόρων καί, πρὶν αὐτοὶ προλάβουν νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξί τους καὶ νὰ χρησιμοποιοῦν τὰ ὅπλα τους, τοὺς ξαπλώνει χάμω μὲ δυὸ κεραυνοβόλες γροθιές!

Χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε στιγμή, θγάζει τὸ κοστοῦμι του, τὸ γυρίζει ἀνάποδα καὶ τὸ φορεῖ πάλι. Εἶναι τώρα ὁ Ὑπεράνθρωπος μὲ τὴν κόκκινη χρυσοστόλιστη στολή του!

Μὲ γοργὰ μεγάλα βήματα διασχίζει τὸ διάδρομο καὶ σταματᾷ μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα, ὅπου εἶναι γραμμένες μὲ κεφαλαῖα γράμματα οἱ λέξεις: «ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ, ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΕΙΣΟΔΟΣ».

Ὁ Ὑπεράνθρωπος γυρίζει

ἀθόρυβα τὸ πόμολο καὶ σπρώχνει ἐλαφρά. Ἡ πόρτα ἀντιστέκεται. Εἶναι κλειδωμένη ἢ οὐρτωμένη ἀπὸ μέσα.

Χτυπάει σιγανὰ μὲ τὴ γροθιά του καὶ λέει:

— Κύριε διοικητά! Ἀνοίξετε! Συμβαίνει κάτι σοβαρό!

Δὲ θέλει νὰ σπάσῃ τὴν πόρτα καὶ νὰ κἀν θόρυβο τραβώντας ἔτσι τὴν προσοχὴ τοῦ πληρώματος τοῦ ὑποβρυχίου.

Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ ὁ διοικητὴς τοῦ ὑποβρυχίου φανερόνεται στὸ ἀνοιγμά της.

Μόλις ἀντικρύζει τὸν Ὑπεράνθρωπο μὲ τὴν ἀλλόκοτη στολὴ του, γουρλώνει τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν ἐκπληξι καὶ ἀνοίγει τὸ στόμα του γιὰ νὰ φωνάξῃ.

Μὰ δὲν προλαβαίνει. Ἡ παλάμη τοῦ Ὑπεράνθρωπου τοῦ φράζει τὸ στόμα. Πανίσχυρα χέρια τὸν σηκώνουν καὶ τὸν κουβαλοῦν μέσα στὴν καμπίνα του. Μιά φωνὴ ψιθυρίζει ἄγρια στ' αὐτὶ του:

— Εἶμαι ὁ Ὑπεράνθρωπος! Ἄν δὲν ὑπακούσης, θὰ πεθάνῃς! Θὰ διατάξῃς τὸ πλήρωμά σου νὰ ὀδηγήσῃ ἀμέσως τὸ ὑποβρυχιο στὴ θάσι του! Στὸ Νηοὶ τῶν Ὑπανθρώπων!

Τρέμοντας ἀπὸ φόβο, ὁ διοικητὴς τοῦ ὑποβρυχίου σηκώνει ἓνα τηλέφωνο κρεμασμένο στὸν τοῖχο καὶ λέει:

— Ἀλλαγὴ πορείας! Γυρίζουμε στὴ θάσι μας! Γραμμὴ γιὰ τὸ Νηοὶ τῶν Ὑπανθρώπων!

Στὸ Νηοὶ τῶν Ὑπανθρώπων

Τὸ μεταξύ, οἱ δύο φίλοι τοῦ Ὑπεράνθρωπου, ἡ "Ἐλσα κι' ὁ Κοντοστούπης, περνοῦν δύσκολες καὶ τρομερές στιγμές.

Τὸ ὑποβρυχιο, πού τοὺς αἰχμαλώτισε, τοὺς εἶχε μεταφέρει σ' ἓνα μικρὸ νηοί, στὸ κέντρο τοῦ Ἀτλαντικοῦ, πού οἱ γεωγράφοι εἶχαν ὀνομάσει Νηοὶ τῶν Ὑπανθρώπων, γιὰ τὴν χιλιάδες χρόνια πρὶν ζοῦσε ἐκεῖ μιὰ φυλὴ, πού ἦταν κρᾶμα ἀνθρώπων καὶ πιθήκων!

Ἐκεῖ, παράξενα πράγματα τοὺς περίμεναν. Στὸ Νηοὶ τῶν Ὑπανθρώπων εἶχε ἐγκατασταθῇ μιὰ ἐγκληματικὴ συμμορία κακοποιῶν, πού ἀπὸ τὸ νηοὶ εἶχε πάρει τὸ ὄνομα «Συμμορία τῶν Ὑπανθρώπων».

Στὸ νηοὶ αὐτό, οἱ «Ὑπάνθρωποι» εἶχαν ἀνακαλύψει πλούσια κοιτάσματα ἀπὸ ἓνα καινούργιο καὶ ἐντελὲς ἄγνωστο μέταλλο, πού ἦταν ἐκατὸ φορές πιὸ δυνατὸ καὶ σκληρὸ ἀπὸ τὸ ἀτσάλι.

Ὁ ἀρχηγός τους, πού οἱ ἄλλοι ὀνόμαζαν «Ὑπάνθρωπο», εἶχε συλλάβει τὴν ἰδέαν νὰ κατασκευάσῃ μὲ τὸ μέταλλο αὐτὸ πολεμικὰ πλοῖα, τάνκς καὶ κανόνια καὶ νὰ κυριαρχήσῃ σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο!

Γιὰ νὰ τὸ πετύχῃ αὐτὸ δμως τοῦ χρειάζονταν ἐργατικὰ χέρια. Ἐπρεπε νὰ ἔχῃ στὴ διάθεσί του χιλιάδες ἐργάτες

γιά νά θγαζή τὸ μετάλλευμα ἀπὸ τὰ ὀρυχεία, νά τὸ λυώνη καὶ νά τὸ κατεργάζεται στὰ χυτήρια καὶ νά φτιάξη τὰ πολεμικά πλοῖα καὶ τὰ κανόνια στὰ ναυπηγεῖα καὶ στὰ ἐργοστάσια, πού ἔχτισε πάνω στὸ νησί. "Ετσι, ἀφοῦ ἔφτιασε τὰ πρῶτα ὑποθρύχια καὶ ἔχτισε τὰ πρῶτα ἐργοστάσια μὲ τὴ βοήθεια τῶν ἀνθρώπων του, ἐξαπόλυσε τὰ ὑποθρύχια καὶ τὰ ἔβαλε νά ληστεύουν κάθε πλοῖο πού συναντοῦσαν καὶ νά αἰχμαλωτίζουν τοὺς ἐπιβάτες.

"Ετσι καὶ χρήματα ἀποκτοῦσε γιά νά ἀγοράζῃ ἀπὸ τὰ λιμάνια τῆς Ἀμερικῆς ἐργαλεῖα καὶ τρόφιμα καὶ χιλιάδες σκλάβοι δούλευαν στὰ ὀρυχεία καὶ στὰ ἐργοστάσια τοῦ σκληρὰ, χωρὶς νά παίρνουν καμμιά ἀμοιβή!

Μόλις οἱ «Υπάνθρωποι» τοὺς ἔβγαζαν στὸ νησί, πού θρискόταν πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὰ μέρη τοῦ ὠκεανοῦ ἀπ' ὅπου περνοῦσαν τὰ φορηγὰ καὶ ἐμπορικά θαπόρια, τοὺς ὠδηγοῦσαν σ' ἓνα κτίριο, πού εἶχε τὴν ἐπιγραφή:

«Κεντρικὴ Ὑπηρεσία Κατανομῆς.»

Εκεῖ, εἰδικοί ὑπάλληλοι τοποθετοῦσαν τοὺς αἰχμαλώτους σὲ διάφορες ὑπηρεσίες, ἀνάλογα μὲ τὴν εἰδικότητα τοῦ καθενός. "Αλλον στὰ ὀρυχεῖα, ἄλλον σὲ ἐργοστάσια καὶ ἄλλον σὲ ναυπηγεῖα.

Στὸν Κοντοστούπη καὶ στὴν "Ελσα ἀνέθεσαν μιὰ παράξενη δουλειά: νά τριγυρίζουν μέσα στὴν ἀπέραντη αὐλὴ ἐ-

νὸς ναυπηγεῖου καὶ νά τὴν καθαρίζουν, παραδίνοντας κάθε μέταλλο πού θὰ ἔβρισκαν στὸ φύλακα τοῦ ναυπηγεῖου.

Γιὰ μερικές μέρες ἡ κατάστασι ἦταν ὑποφερτὴ. Τὸ φαγητὸ πού τοὺς εἶοιαν δὲν ἦταν ἀσχημο καὶ ἡ δουλειὰ τῆς "Ελσας καὶ τοῦ Κοντοστούπη δὲν ἦταν πολὺ θαραιὰ.

Ἀργότερα ὅμως τὰ πράγματα χειροτέρευσαν. Τὸ φαγητὸ λιγότεψε καὶ ἐπιδημίες ἄρχισαν νά ἀποδεκατίζουν τοὺς αἰχμαλώτους. Κι' ὅσο οἱ αἰχμάλωτοι λιγότεψαν τόσο ἡ δουλειὰ τους γινόταν πιὸ σκληρὴ καὶ πιὸ ἐξαντλητική.

Μιὰ μέρα, ἓνας φρουρὸς πηγαίνει κοντὰ στὴν "Ελσα καὶ τὸν Κοντοστούπη καὶ τοὺς λέει:

— Ἀπὸ αὔριο τὸ πρωὶ δὲ θὰ δουλεύετε ἐδῶ! Θὰ σὰς πᾶνε νά δουλέψετε στὰ ὀρυχεῖα...

— Στὰ ὀρυχεῖα; φωνάζει ὁ Κοντοστούπης. Τί μπορούμε νά κάνουμε ἐμεῖς ἐκεῖ; Ἐγὼ εἶμαι... μισὴ μερίδα καὶ ἡ "Ελσα εἶναι κορίτσι!

— Θὰ σκάβετε καὶ θὰ φортώνετε τὸ μετάλλευμα, ἀπαντᾷ ὁ φρουρὸς. "Επесαν κάτι στοῦς καὶ σκοτώθηκαν οἱ μισοὶ ἐργάτες! Γι' αὐτὸ ὁ ἀρχηγὸς διέταξε νά στείλουμε στὰ ὀρυχεῖα ἀκόμη καὶ τὰ παιδιά!

Καταλαβαίνετε τὴν ἀπόγνωσι τοῦ Κοντοστούπη.

— Δὲν μπορῶ νά πάω ἐγὼ ἐκεῖ κάτω!, λέει στὴν "Ελσα ὅταν ὁ φρουρὸς ἔφυγε. Δὲν

μπορῶ νὰ σκάθω ἐγώ, ὁ Κοντοστούπης, ὁ μεγάλος δημοσιογράφος! Γιά φαντάσου θράσος πού σου τὸ ἔχουν! Νὰ θέλουν νὰ μᾶς στείλουν στὰ παλιο-ὀρυχεῖα τους γιὰ νὰ ταφοῦμε κάτω ἀπὸ τὶς στοῆς ζωντανοί! Δὲν πάω ἐγώ, δὲν πάω!

— Τί μπορούμε νὰ κάνουμε, Κοντοστούπη; ρωτάει ἡ "Ελσα.

— Θὰ πάω νὰ δῶ τὸν ἀρχηγό τους καὶ θὰ τὸν ἀπειλήσω!, λέει ὁ Κοντοστούπης φουσκώνοντας τὸ στήθος του.

— Μπά; Καὶ τί θὰ τοῦ πῆς;

— Θὰ τοῦ πῶ ὅτι, ἂν δὲ μᾶς ἀφήσῃ ἀμέσως ἐλεύθερους, θὰ πάω νὰ τοῦ κάνω... μῆνυσι!

Ἡ "Ελσα βάζει τὰ γέλια.

— Εἶσαι ἀδιόρθωτος, Κοντοστούπη!, τοῦ λέει. Κινδυνεύει ἡ ζωὴ μας καὶ σὺ κάνεις καλαμπούρια! "Ακουσε ὁμως: συμφωνῶ μαζί σου ὅτι δὲν πρέπει νὰ πᾶμε κάτω, στὰ ὀρυχεῖα! Φαίνεται ὅτι ὅσοι κατεβαίνουν ἐκεῖ πεθαίνουν ἀπὸ κακουχίες ἢ δυστυχήματα! Γι' αὐτὸ κάτι πρέπει νὰ κάνουμε. "Εχω ἓνα σχέδιο. Μποροῦμε καὶ κυκλοφοροῦμε ἐλεύθερα μέσα στὴν αὐλὴ τῶν ναυπηγείων. Τὸ θράδύ, λοιπόν, λέω νὰ στήσουμε καρτέρι ἀνάμεσα στὰ ἀπειρα κασόνια, πού βρίσκονται μέσα στὴν αὐλὴ, νὰ ριχτοῦμε πάνω σ' ἐνα φρουρό, νὰ τὸν ἀφοπλίσουμε καὶ νὰ δοκιμάσουμε νὰ δραπετεῦσουμε κλέβοντας ἓνα ὑποβρύχιο! "Εχω σπουδάσει μηχανικὸς καὶ ξέρω τὸ χειρισμὸ ἐνὸς ὑποβρυχίου!

Ὁ Κοντοστούπης ἐνθουσιάζεται.

— Μπράβο, "Ελσα!, λέει. Εἶσαι σπουδαία!

Ξαφνικά, τὸ πρόσωπό του κατσοφιάζει καὶ λέει:

— Καὶ ποῖος θὰ ἀφοπλίσῃ τὸ φρουρό, παρακαλῶ;

— Ποῖος ἄλλος; ἀπαντᾷ ἡ "Ελσα. "Εσύ! Ξέρεις περίφημο ζῖου-ζίτσου!

— "Εγώ!, διαμαρτύρεται ὁ Κοντοστούπης. Ποτέ! Θὰ μέ.. πιάσῃ ἡ καρδιά μου καί...

— Πολὺ καλὰ!, λέει ἡ "Ελσα κάνοντας τάχα τὴν ἀδιάφορη. "Ας μείνῃ τὸ σχέδιό μου. Θὰ ἀφήσουμε νὰ μᾶς πᾶνε στὰ ὀρυχεῖα...

— "Οχι!, φωνάζει ὁ Κοντοστούπης. Δὲ θέλω νὰ πάω στὰ ὀρυχεῖα! Θὰ δοκιμάσω νὰ ἀφοπλίσω τὸ φρουρό. "Αν ὁμως μὲ πιάσῃ ἡ καρδιά μου, ἐσὺ θὰ εἶσαι... ὑπεύθυνη!

Ὁ Κοντοστούπης...

θαυματουργεῖ!

ΙΝΑΙ. νύχτα. Μέσ'

στὴν ἀπέραντη αὐλὴ τῶν ναυπηγείων δυὸ ἱσκιὸι κυκλοφοροῦν ἀθόρυβα ἀνάμεσα στοὺς σωροὺς τῶν κασσονίων. Πηγαίνουν καὶ σταματοῦν πίσω ἀπὸ κάτι κασσόνια καὶ περιμένουν μὲ τὸ αὐτὸ στημένο.

— Μπρρρρρ!, λέει ὁ Κοντοστούπης σιγανά. Κρυώνω, "Ελσα! Τρέμω ὁλόκληρος ἀπὸ τὸ κρύο!

— Δὲν κάνει καθόλου κρύο, Κοντοστούπη!, τοῦ λέει ἡ "Ελσα. "Απεναντίας, κάνει

πολλή ζέστη! Τρέμεις από τον έκνευρισμό σου! Προσπάθησε να συγκρατήσεις τα νεύρα σου..

— Τι να συγκρατήσω και να μη συγκρατήσω!, μουρμουρίζει ο Κοντοστούπης. Για... άλογα τα πέρασες τα νεύρα μου για να τα συγκρατήσω; "Ελσα! Μὲ θάζεις σὲ μεγάλο μπελά! Φοβάμαι πὼς θὰ πεθάνω ἀπὸ συγκοπή, ὅταν ὁ φρουρὸς ἔρθει κοντά μου!

— Κουταμάρες, Κοντοστούπη! Εἶσαι πιὸ θαρραλέος ἀπ' ὅσο φαντάζεσαι! "Αλλωστε, τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλούστατο. Θὰ φωνάξεις στὸ φρουρὸ πὼς τάχα θέλεις νὰ τοῦ πῆς κάτι, θὰ τοῦ δώσης μιὰ γροθιά στὸ στομάχι, θὰ τοῦ κάνης μιὰ λαβὴ ζιου-ζίτσου, θά...

— Θὰ μοῦ δώση μιὰ γροθιά στὸ στομάχι, τὴ διακόπτει ὁ Κοντοστούπης, θὰ μοῦ κάνη μιὰ λαβὴ ζιου-ζίτσου καὶ θά... μὲ στείλῃ στὸν ἄλλο κόσμο! Τί ὥραϊα ποὺ τὰ λές, "Ελσα! "Οξω ἀπ' τὸ χορὸ πολ-λά τραγουδία λές! "Ηθελα νὰ σὲ εἶχα...

— Σσστ!, κάνει ἡ "Ελσα. "Ερχεται ὁ φρουρὸς!

— Παναγίτσα μου! "Εφτασε τὸ τέλος μου! "Αγιε Πέτρο μου, ἐτοίμασε τὰ κλειδιά σου γιὰ ν' ἀνοίξης σὲ λίγο στὴν ψυχὴ μου τὴν πόρτα τοῦ Παραδείσου! "Ελσα, μπορείς ν' ἀρχίσης νὰ μὲ λές... μακαρίτη!

Καὶ ὁ Κοντοστούπης προχωρεῖ μέσα στὸ σκοτάδι πρὸς

τὸ φρουρό. Μὰ δὲν κάνει πειρισσότερο ἀπὸ πέντε βήματα, ὅταν νοιώθει τὰ γόνατά του νὰ λυγίζουν. Ἡ καρδιά του χτυπάει τρελλά. Τὰ αὐτιά του βουίζουν.

— Πεθαίνω!, λέει.

Καὶ σωριάζεται λιπόθυμος!

Ἡ "Ελσα κάνει νὰ τρέξη κοντά του, μὰ σταματᾷ γιὰτὶ ὁ φρουρὸς ἔχει κιόλας φτάσει πάνω ἀπὸ τὸν κοντόσωμο δημοσιογράφο. Σκύβει καὶ μουρμουρίζει:

— Ὁ Κοντοστούπης! Τί γυρεύει τέτοια ὥρα ἔξω; Καὶ γιὰτὶ λιποθύμησε;

Τοῦ δίνει μιὰ κλωτσιὰ μὲ τὴν μπότα του. Ὁ Κοντοστούπης βογγάει ἀπὸ τὸν πόνο καὶ ἀνοίγει τὰ μάτια του.

Βλέπει τὸ φρουρὸ νὰ στέκεται ὀρθίος δίπλα του καὶ βλέπει τὴν μπότα του νὰ σηκώνεται πάλι γιὰ νὰ τὸν ξαναχτυπήσῃ!

— Χριστοῦλη μου!, λέει βραχνά. Χάθηκα!

Καὶ, χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ ξέρη τί ἔκανε, ἀπλώνει τὰ χέρια του, πιάνει τὸ πόδι τοῦ φρουροῦ ἀπὸ τὴ φτέρνα κι' ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ παπουτσιοῦ καὶ τὸ γυρίζει ἀπότομα.

Ὁ φρουρὸς χάνει τὴν ἰσορροπία του, γέρνει, πέφτει κάτω καὶ τὸ κεφάλι του χτυπάει πάνω στὴ γωνιὰ ἐνὸς κιβωτίου. Βογγάει καὶ μένει ἀνάσθητος!

Ὁ Κοντοστούπης σηκώνεται μὲ δυσκολία καὶ κυττάζει τὸ φρουρὸ κατάπληκτος, μὴν μπορῶντας νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια του.

‘Η “Ελσα πηγαίνει κοντά του και τοῦ λέει μὲ θαυμασμό:

— Μπράβο, Κοντοστούπη! Τὸ κόλπο σου ἦταν περίφημο! “Εκανες τὸ λιποθυμισμένο γιὰ νὰ τὸν ξενοιάσης! Εἶσαι σπουδαῖος!

‘Ενῶ ἀκόμα τρέμει ἀπὸ τὴν τρομάρα ποὺ τράβηξε, ὁ Κοντοστούπης καμαρώνει σὰν γύφτικο σκερπάνι καὶ λέει:

— Πφ! Χαρά στὸ πράμα! Θὰ μπορούσα νὰ καθαρίσω δέκα σὰν αὐτὸν μὲ τό... μικρό μου δαχτυλάκι!

‘Η “Ελσα χαμογελάει μέσα στὸ σκοτάδι μὲ τὶς ψευτοπαλληκαριές τοῦ Κοντοστούπης.

— Πάρε τώρα τὸ πιστόλι τοῦ φρουροῦ καὶ πᾶμε, τοῦ λέει.

— “Ε!, κάνει ὁ Κοντοστούπης. Τί; Τὸ πιστόλι; Ποτέ! Εἶσαι ἐχθρὸς μου, “Ελσα, καὶ θέλεις νὰ μὲ ξεκάνης; Τὸ πιστόλι! Κι’ ἂν πάρῃ φωτιά τὴν ὥρα ποὺ θὰ τὸ κρατάω;

— Καλά, καλά!, λέει ἀνυπόμονα τὸ κορίτσι.

Σκύβει, παίρνει τὸ πιστόλι καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν παραλία ἀκολουθούμενη ἀπὸ τὸν Κοντοστούπη, ποὺ μουρμουρίζει:

— “Όταν θὰ εἶσαι ἔτοιμη νὰ προβολήσης, εἰδοποίησέ με... νὰ κλείσω τ’ αὐτιά μου!

Φτάνουν κοντὰ στὴν προκυμαία, κρύβονται πίσω ἀπὸ κάτι κιβώτια καὶ κυττάζουν ἕνα ὑποβρύχιο ποὺ εἶναι ἀγκυροβωλημένο ἐκεῖ. “Αν καταφέ-

ρουν νὰ μποῦν στὸ ὑποβρύχιο, θὰ σώθουν!

Μὰ ἔνας ἄλλος φρουρός, ποὺ κρατᾷ ὄχι πιστόλι ἀλλὰ αὐτόματο, κόβει θόλτες μπροστά στὸ ὑποβρύχιο.

— Αὐτὴ τὴ φορὰ τὴν πάθαμε γιὰ καλὰ, “Ελσα!, λέει ὁ Κοντοστούπης. Μὴ μοῦ πῆς νὰ δοκιμάσω πάλι νά...

Μιά φωνὴ ἀκούγεται πίσω τους:

— “Ακίνητοι κι’ οἱ δύο! Πέταξε χάμω τὸ πιστόλι, κοριτσάκι μου, πρὶν σοῦ τινάξω τὰ μυαλά στὸν ἀέρα!

‘Ο Κοντοστούπης ἀρχίζει νὰ τρέμῃ σὰν καλάμι στὸν ἄνεμο. ‘Η “Ελσα ἀφήνει τὸ πιστόλι νὰ πέσῃ καὶ γυρίζει.

“Ενας φρουρός στέκεται πίσω τους μ’ ἕνα πιστόλι στὸ χέρι. Στὸ πρόσωπό του εἶναι χαραγμένο ἕνα σαρκαστικὸ χαμόγελο.

— Ελάτε, πισσουνάκια μου!, λέει. Πᾶμε στὸν «Υπάνθρωπο», τὸν ἀρχηγό μας! Θὰ καλοπεράσετε μαζί του!

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος ἐπεμβαίνει

Τὸ ὑποβρύχιο, ποὺ μεταφέρει τὸν ‘Υπεράνθρωπο, πλησιάζει στὶς ἀκτὲς τοῦ Νησιοῦ τῶν ‘Υπανθρώπων.

“Εχει τώρα ἀναδυθῇ καὶ ταξιθεύει γοργὰ πάντα στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας. Μακρὰ, φαίνονται μερικὰ φῶτα. Εἶναι τὰ κτίρια τῶν ναυπηγείων.

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος, ποὺ στέ-

"Αν κατωρῶναν νά μπούν στο ὑποβρύχιο, θά σώζονταν..."

κεται μαζί με τὸν πλοίαρχο πάνω στο κατάστρωμα κυττάζοντας μπροστά, κατεβαίνει κάτω.

— Σταματήστε τὶς μηχανές!, διατάζει.

Ὁ πλοίαρχος μεταδίδει τὴ διαταγή του καὶ τὸ ὑποβρύχιο παύει νά σπρώχνει τὰ νερά.

— Νά συγκεντρωθοῦν ὅλοι οἱ ἄντρες σου σ' ἓνα δωμάτιο!, διατάζει τὸν πλοίαρχο.

Ὁ πλοίαρχος ὑπακούει καί, ὅταν ὁλόκληρο τὸ πλήρωμα τοῦ ὑποβρυχίου ἔχει συγκεντρωθῇ μέσα σ' ἓνα μεγάλο δωμάτιο, ὁ Ὑπεράνθρωπος σπρώχνει καὶ τὸν πλοίαρχο μέσα καὶ κλειδώνει τὴν πόρτα ἀπὸ ἔξω.

"Ἐπειτα, ἐλευθερώνει τοὺς αἰχμαλώτους, τοὺς ὀπλίζει μετὰ ὅπλα τοῦ πληρώματος καὶ τοὺς παραδίδει τὸ ὑποβρύχιο.

Τέλος, ἀνεβαίνει πάλι στο κατάστρωμα, ἀπλώνει τὰ μπράτσα του, λυγίζει τὰ γόνατά του, τὰ τευνώνει πάλι ἀπότομα καὶ πετάει.

Διασχίζει σὰ νυχτερίδα τὸ σκοτεινὸ ἀέρα καὶ κατευθύνεται πρὸς τὸ Νησί τῶν Ὑπανθρώπων, ποὺ θαμποφαίνεται μακριὰ μέσα στὴ νύχτα.

Προσγειώνεται ἀπαλὰ μέσα στὴν αὐλὴ τῶν ναυπηγείων, σὲ ἀπόστασι λίγων μέτρων ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου ὁ φρουρὸς εἶχε συλλάβει τὴν "Ἐλσα καὶ τὸν Κοντοστούπη.

Μὲ τὰ μάτια του, ποὺ εἶναι

προικισμένα από τη φύσι και μπορούν να βλέπουν καθαρά μέσα στο σκοτάδι όπως και στο φως της ημέρας, διακρίνει ανάμεσα στα κιθώτια τρέις σιλουέτες.

«Η ψυχή του γεμίζει χαρά. Αναγνωρίζει την Έλσα και τον Κοντοστούπη και ευχαριστεί το Θεό, που η αγαπημένη του και ο φίλος του είναι ζωντανοί!

Βρίσκονται όμως σε σοβαρό κίνδυνο, γιατί ο φρουρός εξακολουθεί να έχει στραμμένο επάνω τους το πιστόλι του!

«Ο Υπεράνθρωπος θέλει να δρμήση έναντιον του φρουρού, μά συγκρατεί τον εαυτό του. Αν ο φρουρός προλάβη να πυροβολήση, πριν ο Υπεράνθρωπος τον χτυπήση, ο Κοντοστούπη ή η Έλσα θα πέσουν με μία σφαίρα στο κορμί.

Εξάλλου, ο άνθρωπος αυτός λέει ότι σκοπεύει να οδηγήση τους δυο αίχμαλτους του στον άρχηγό του. Δεν είναι άσχημη ή ευκαιρία αυτή. Ο Υπεράνθρωπος θα μπορέση έτσι να φτάση ως τον άρχηγό των εγκληματιών χωρίς να γίνη αντιληπτός!

Περιορίζεται, λοιπόν, να τους ακολουθήση. Ο φρουρός τους οδηγεί σ' ένα αυτοκίνητο ενώ ο Κοντοστούπη λέει κλαψάρικα:

— Άδελφούλη μου! Χρυσό μου παιδί! Καλέ νου άνθρωπε! Αφησέ μας! Μη μας πās στον άρχιο άρχηγό σου! Σου όρκίζομαι ότι δεν κάναμε τί-

ποτα κακό! Βγήκαμε μόνο για να πάρουμε τον άερα μας!

— Μπά; λέει ο φρουρός. Και τί τὸ θέλατε τὸ πιστόλι πού κρατούσε ἡ δεσποινίς;

— Τὸ πιστόλι; ἀπαντᾷ χαζά ὁ Κοντοστούπη πού δὲν ξέρει τί νὰ πῇ. Ποιὸ πιστόλι; «Α, τὸ πιστόλι! "Ε, τώρα, κι' ἐσύ γιὰ ἓνα παλιοπίστολο κάνεις ἔτσι; "Ενα πιστολάκι τόσο δά ἦταν, δὲν ἦταν... κανόνι!

— Αὐτὸ ἔλειπε!, λέει ὁ φρουρός ἄγρια. Νὰ κουβαλοῦσατε καὶ κανένα κανόνι! Πολὺ τὸν ἔξυπνο μοῦ κάνεις, Κοντοστούπη! Μήπως θέλεις νὰ σὲ ψηλώσω κάνοντάς σου ἓνα... καρούμπαλο στὴν κορυφή τοῦ κεφαλιοῦ σου μὲ τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ μου;

— "Οχι, ὄχι, ἀδερφούλη μου!, φωνάζει τρομαγμένος ὁ Κοντοστούπη. Δὲ θέλω νὰ ψηλώσω! "Αλλωστε, γιατί νὰ ψηλώσω, σὲ παρακαλῶ; Εἶμαι ἀρκετά... ὠραίος ἔτσι! Νὰ μοῦλεγεσ νὰ κοντῆνω, μάλιστα! "Ακούς.... νὰ ψηλώσω!

— Μὴν ἀνησυχῆς!, τοῦ λέει ὁ φρουρός. Θὰ κοντῆνης ἀρκετά σὲ λίγο, ὅταν ὁ άρχηγός διατάξῃ νὰ σὲ καθαρίσουμε!

— Χριστοῦλή μου!, τραυλίζει ὁ Κοντοστούπη. Βάλε τὸ χεράκι σου! Τί μαντάτα εἶναι αὐτὸ πού μοῦ φέρνεις, ἀδερφούλη μου; Ἐχθρός μου εἶσαι;

— Σκαμὸς!, λέει ὁ φρουρός. Φτάσαμε στὸ αυτοκίνητο! Μπῆτε κι' οἱ δυὸ μέσα!

‘Ο Κοντοστούπης κι’ ἡ “Ελσα μπαίνουν στο πίσω κάθισμα τοῦ αὐτοκινήτου μαζί με τὸ φρουρό. “Ενας ἄλλος ἀπὸ τὴ συμμορία τῶν “Υπανθρώπων, ποὺ εἶναι καθισμένος στὸ τιμόνι, βάζει μπρὸς τὴ μηχανὴ καὶ ξεκινοῦν.

‘Ο “Υπεράνθρωπος παρακολουθεῖ τὸ αὐτοκίνητο πετώντας. Τὸ βλέπει νὰ παίρνη ἕναν παραλιακὸ δρόμο καὶ νὰ ταξιθεύῃ ἔτσι γιὰ ἀρκετὴ ὥρα.

Τέλος τὸ αὐτοκίνητο σταματᾷ κοντὰ στὸ στόμιο ἑνὸς ὀρυχείου ποὺ εἶναι ἀνοιγμένο στὴν πλαγιὰ ἑνὸς βουνοῦ, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν παραλία.

‘Ο “Υπεράνθρωπος προσγειώνεται ἀνάλαφρα πίσω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο.

‘Ο φρουρὸς θγαίνει ἔξω καὶ κάνει νόημα στὴν “Ελσα καὶ στὸν Κοντοστούπη νὰ γοῦν κι’ αὐτοί.

— “Ελάτε, λέει. ‘Ο ἀρχηγὸς εἶναι στὸ διαμέρισμά του μέσα στὸ ὀρυχεῖο! Εἶναι ἐκνευρισμένος καὶ θὰ σᾶς ὑποδεχτῇ... ἔγκάρδια! Θὰ σᾶς...

Δὲν προλαβαίνει νὰ ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι του. Κάτι θαρρὸ καὶ σκληρὸ τὸν χτυπᾷ στὸ κεφάλι καὶ τὸν στέλνει νὰ θρῇ τοὺς προγόνους του στὸν ἄλλο κόσμος!

Εἶναι ὁ “Υπεράνθρωπος, ποὺ ἀποφάσισε πιά νὰ ἐπεμβῇ!

Μὲ ταχύτατες κινήσεις καὶ πρὶν κανὼν ὁ δὴγὸς τοῦ αὐτοκινήτου καταλάβῃ καλὰ - καλὰ τί συνέβη, ὁ “Υπεράνθρωπος τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ γι-

κά καὶ τὸν τραβάει ἔξω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο.

“Επειτὰ, τοῦ δίνει μιὰ γροθιά στὸ σαγόνι καὶ τὸν στέλνει νὰ κοιμηθῇ δίπλα στὸ σύντροφό του!

‘Ο Κοντοστούπης... κλαίει ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

— “Υπεράνθρωπε! μουρμουρίζει με φωνὴ γεμάτῃ συγκίνηση. “Υπεράνθρωπάκι μου! “Υπεράνθρωπούλη μου! ἵσοιο χαίρομαι ποὺ σὲ ξαναβλέπω! Μὲ γλύτωσες ἀπὸ τὴν... ἀμαρτία!

— “Απὸ τὴν ἀμαρτία; ρωτᾷ παραξενεμένος ὁ “Υπεράνθρωπος.

— Ναί!, ἀπαντᾷ ὁ Κοντοστούπης. “Ημουν ἕτοιμος νὰ θυμώσω, ν’ ἀρπάζω αὐτὰ τὰ δυὸ παλιστόμαρα καὶ νὰ κάνω κανένα... φονικό! Μὲ γλύτωσες, λοιπόν, ἀπὸ τὴν ἀμαρτία καὶ τὴν κόλαση!

‘Ο “Υπεράνθρωπος γελάει. “Επειτα σοβαρεύεται καὶ λέει:

— Πάρτε τὸ αὐτοκίνητο καὶ ἀπομακρυνήτε! “Εγὼ θὰ μῶ στὸ ὀρυχεῖο γιὰ νὰ τελειώσω μιὰ καὶ καλὴ μετὴ τὴ συμμορία τῶν “Υπανθρώπων! “Ελπίζω, αὔριο τὸ πρωὶ νὰ ξεκινήσετε, κι’ ἐσεῖς καὶ οἱ ἄλλοι αἰχμάλωτοι γιὰ τὴν “Αμερικὴ!

Καὶ ξεμακραίνει πρὸς τὸ στόμιο τοῦ ὀρυχείου.

‘Ο “Υπάνθρωπος

 NAS φρουρὸς εἶναι τοποθετημένος μπροστά

στο στόμιο. Είχε δὴ τὸ αὐτοκίνητο νὰ σταματάει καὶ δὲν ὑποψιάζεται τίποτα, ὅταν βλέπει τὸν Ὑπεράνθρωπο νὰ πλησιάζει πρὸς τὸ μέρος του. Μόσα στο σκοτάδι τῆς νύχτας, νομίζει πῶς εἶναι κάποιος σὺντροφός του.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸν ἀρπάζει ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ λαιμό, τὸν σηκώνει ψηλὰ καὶ τὸν πετάει μακριὰ.

Μπαίνει στο ὄρυγεῖο. Βρίσκεται μέσα σ' ἕνα μακρὺ κατηφορικὸ διάδρομο, ποὺ χώνεται βαθειὰ μέσα στὰ σπλάχνα τοῦ θουνου. Ἡλεκτρικοὶ ἡλόμποι τὸν φωτίζουν ἀμυδρά.

Ὁ ἥρωάς μας προχωρεῖ γοργὰ μὲ ἀθόρυθα θήματα, ἔχοντας τὸ αὐτί του στημένο. Ἀκούει μακριὰ ὑπόκωφους κρότους, σὰν ἀπὸ σφυριά καὶ ἀξίνες.

Καταλαβαίνει. Εἶναι οἱ αἰχμάλωτοι τῶν Ὑπανθρώπων ποὺ δουλεύουν μέρα - νύχτα γιὰ νὰ θγάζουν μετάλλευμα μέσα ἀπὸ τὴ γῆ. Εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ χύνουν ἰδρώτα καὶ αἷμα γιὰ νὰ βοηθήσουν τὴ συμμορία τῶν Ὑπανθρώπων νὰ κατακτήσῃ τὸν κόσμο!

Ταχύνει τὸ θῆμα του καὶ σὲ λίγο φτάνει μπροστὰ σ' ἕνα ἄνοιγμα, ὅπου ἕνα ἀξιοθρήνητο θέαμα παρουσιάζεται στὰ μάτια του.

Μέσα σὲ μιὰ τεράστια κυκλικὴ σπηλιά, ἑκατοντάδες ἄνθρωποι, ἄντρες καὶ γυναῖκες, σκάθουν τὸ χῶμα καὶ σπάζουν τὶς πέτρες, ἐνῶ ἄλ-

λοι, ὠπλισμένοι ὡς τὰ δόντια, τοὺς χτυποῦν μὲ μαστίγια καὶ τοὺς θλαστημοῦν γιὰ νὰ τοὺς κάνουν νὰ δουλεύουν πιὸ γοργὰ.

Ἕνας ψηλὸς ἄντρας, μὲ χαρακτηριστικὰ ποὺ θυμίζουν κουκουθάρια, στέκεται στὴ μέση τῆς σπηλιάς καὶ κυττάζει γύρω μὲ θλέμμα γεμάτο θυμό.

— Πιὸ γρήγορα!, φωνάζει. Πιὸ γρήγορα! Μοῦ χρειάζεται μέταλλο! Πολὺ μέταλλο! Τὰ ναυπηγεῖα καὶ τὰ ἐργοστάσια ἔχουν σταματήσει τὴν παραγωγή τους, γιατί ἔμειναν χωρὶς μέταλλο! Πρέπει νὰ εἴμαστε ἔτοιμοι σὲ λίγες μέρες γιατί, ἂν μᾶς δὴ κανένα ἀεροπλάνο, ἢ ἀμερικανικὴ κυβέρνησι θὰ στείλῃ ὀλόκληρη τὴν ἀεροπορία της καὶ τὸ στόλο της ἐδῶ καὶ θὰ μᾶς κἀνὴ σκόνῃ! Θά...

Ξαφνικὰ, θλέπει τὸν Ὑπεράνθρωπο νὰ μπαίνει στὴ σπηλιά καὶ νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος του καὶ ἡ φωνὴ του πνίγεται στο λαρύγγι του.

— Ποιός... ποιός εἶναι αὐτὸς ὁ... παλιάτσος μὲ τὰ κόκκινα; τραυλίζει. Πῶς μπήκε ἐδῶ μέσα; Σὺλλάβετέ τον!

Δυὸ ἀπὸ τοὺς ὀπλοφόρους γυρίζουν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ὑπεράνθρωπου καὶ δοκιμάζουν νὰ τὸν πιάσουν ἀπὸ τὰ μπράτσα.

Ὁ πιὸ δυνατὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου τοὺς ἀφήνει νὰ τὸν πιάσουν κι' ἔπειτα, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι τῶν χειρῶν του, τοὺς ἐκσφενδονίζει δέκα μέτρα μακριὰ.

Οι άλλοι, ξαφνιασμένοι και τρομαγμένοι, στρέφουν τὰ αυτόματά τους προς τὸ μέρος του καὶ τραβοῦν τὴ σκανδάλη.

Ἡ σπηλιά ἀντηχεῖ βουερά ἀπὸ τὶς ἐκπυρσοκροτήσεις καὶ δεκάδες σφαῖρες χτυποῦν πάνω στὸ στήθος τοῦ Ὑπεράνθρωπου, μὰ ἀποστρακίζονται χωρὶς νὰ τοῦ κάνουν τίποτα.

Οἱ δολοφόντοι, πανικόβλητοι, παρατοῦν τὰ ἄχρηστα ὅπλα τους καὶ τὸ βάζουν στὰ πόδια πρὸς κάθε κατεύθυνση, ἐνῶ ὁ ἀρχηγὸς τους, μαρμαρωμένος ἀπὸ τὴν ἐκπληξι καὶ τὸν τρόμο, στέκεται ἀσάλευτος στὴ μέση τῆς σπηλιάς, κυττάζοντας τὸν Ὑπεράνθρωπο, ποῦ πλησιάζει μὲ μεγάλα ἀργὰ βήματα χαμογελώντας σκληρά!

Ξαφνικά, ὁ «Ὑπάνθρωπος» τραβάει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα μεγάλο πιστόλι καὶ τὸ στρέφει πρὸς τὸν Ὑπεράνθρωπο.

— Οἱ σφαῖρες τῶν ἀνθρώπων μου δὲ σοῦ ἔκαναν τίποτα, λέει ἄγρια, μὰ οἱ δικές μου θὰ σὲ σκοτώσουν! Εἶναι ἐκρηκτικές! Σκάζουν σὰν χειροβομβίδες ὅταν συναντήσουν ἀντίστασι!

Καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη.

Οἱ σφαῖρες χτυποῦν τὸν Ὑπεράνθρωπο στὸ κορμὶ καὶ μιὰ σειρὰ ἀπὸ μικρὲς ἐκρήξεις ἀκούγονται. Φλόγες καὶ καπνοὶ τυλίγουν γιὰ μερικὲς στιγμὲς τὸν ἥρωά μας.

Ἔπειτα, οἱ καπνοὶ διαλύον-

ται κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος στέκεται ἐκεῖ, δυὸ μέτρα μακριὰ ἀπὸ τὸν «Ὑπάνθρωπο», ἀνέπαφος καὶ χαμογελαστός!

Ὁ «Ὑπάνθρωπος» τὸν κυττάζει μὲ γουρλωμένα μάτια γεμάτα τρόμο, ποῦ πᾶνε νὰ πεταχτοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες τους.

— Δέ... δὲν ἔπαθες τίποτα!, τραυλίζει. Τὶ ἄνθρωπος εἶσαι ἐσύ;

Ξαφνικά, σηκώνει τὸ πιστόλι του πρὸς τὰ ἑπάνω καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη.

— Θὰ πεθάνουμε ὅλοι ἐδῶ μέσα!, φωνάζει σὰν τρελλός. Οἱ ἐκρήξεις τῶν σφαιρῶν μου θὰ κάνουν τὴ στέγη τῆς σπηλιάς νὰ καταρρεῦση πάνω στὰ κεφάλια μας!

Ἐκρήξεις ἀκούγονται ψηλά πάνω στὸ ταβάνι καὶ ἡ σπηλιά κλονίζεται.

Μὰ ἡ στέγη δὲν καταρρεῖ!

Πέφτει μόνο ένα μικρό κομμάτι από θράχο και πέφτει ολόισια πάνω στο κεφάλι του «Υπάνθρωπου» και τὸ τσακίζει!

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν κακούργων πέφτει νεκρός, χτυπημένος ἀπὸ τὸ ἴδιο του τὸ χέρι! Κάποια ἀνωτέρα δύναμι τὸν εἶχε σπρώξει στὴν καταστροφή, στὸ θάνατο, στὴν τιμωρία!...

Λίγες μόνο ὥρες χρειάστηκε ὁ Ὑπεράνθρωπος γιὰ νὰ ἐξοντώσῃ ἢ νὰ συλλάβῃ ὅλα τὰ μέλη τῆς συμμορίας τῶν Ὑπανθρώπων ποὺ θρίσκονται ἐπάνω στὸ νησί. "Επειτα, χρησιμοποιοῦντας τὸ ραδιοπομπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ, τους, κάλεσε στὸ νησί ὅλα τὰ ὑποβρύχια, ποὺ περιπολοῦσαν στὸν Ἀτλαντικὸ παραμενεύοντες γιὰ νὰ κουρσέψουν κι' ἄλλα πλοῖα, καὶ ἐξόντωσε τὰ πληρώματά τους, καθὼς τὰ ὑποβρύχια ἔφταναν ἕνα - ἕνα...

"Όταν καὶ τὸ τελευταῖο ὑποβρύχιο εἶχε ἐπιστρέψῃ στὴ θάσι του καὶ ὁ τελευταῖος «Υπάνθρωπος» εἶχε αἰχμαλωτιστῇ ἢ ἐξοντωθῇ, ὁ Ὑπεράνθρωπος ἔβαλε τοὺς πρῶν αἰχμαλώτους τῶν «Υπανθρώπων» στὰ ὑποβρύχια, ποὺ ξεκίνησαν ἀμέσως γιὰ τὴν Ἀμερική...

ΤΗΝ ἄλλη μέρα, ὁ Κοντοστούπης κι' ἡ "Ελσα, φτάνοντας στὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι ποὺ εἶχε νοικιάσει τὸ κο-

ρίτσι στὴ Φλόριντα, βρίσκουν τὸν συνάδελφό τους Τζιμ Μπάρτον, ξαπλωμένο σὲ μιὰ πολυθρόνα στὴ θεράντα τοῦ σπιτιοῦ, νὰ διαβάζῃ ἕνα βιβλίον καπνίζοντας.

— Καλῶς τους! λέει ὁ Τζιμ χωρὶς νὰ δείξῃ καμμιὰ ἐκπληξι. Ποῦ εἶχατε πάει τόσες μέρες; Σὲ καμμιὰ ἐκδρομῇ; Δὲ σκεφθήκατε πὼς θάρχομεν καὶ θὰ σὰς περιμένα ἔδῳ;

"Η "Ελσα τὸν κυττάζει διαπεραστικά.

— Τζιμ, τοῦ λέει, τὸ θράσος σου ξεπερνάει κάθε ὄριο! Ξέρεις πολὺ καλὰ ποῦ ἤμαστε! "Ησουν κι' ἐσὺ ἐκεῖ καὶ μὰς ἔσωσες τὴ ζωῇ!

— "Εγὼ!, λέει ὁ Τζιμ κἀνοντας τάχα τὸν ἐκπληκτο. Σὰς ἔσωσα τὴ ζωῇ; Κύριε ἐλήσον! Μήπως εἶδες κανένα ὄνειρο;

— Δὲν εἶδα κανένα ὄνειρο!, φωνάζει ἡ "Ελσα. Εἶδα τόν...

"Ο Κοντοστούπης ἐπεμβαίνει σηκώνοντας τὰ χέρια του.

— "Αλτ!, λέει Κάνε κράτει, "Ελσα! Ξέρω τι θὰ πῆς πάλι! "Οτι ὁ Τζιμ κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο! Βαρέθηκα νὰ σὲ ἀκούω νὰ τὸ λὲς αὐτό! "Ο Ὑπεράνθρωπος...

— "Αλτ!, τοῦ λέει καὶ ἡ "Ελσα στὸν ἴδιο τόνο. Κάνε κράτει, Κοντοστούπη! Ξέρω τι θὰ πῆς πάλι! "Οτι ἐσὺ εἶσαι ὁ... Ὑπεράνθρωπος! Τὸ καλαμποῦρι σου αὐτὸ μπαγιάτσει! Δέν...

— "Αλτ! λέει τέλος κι' ο Τζίμ. "Εχω νά πω κάτι σοβαρό. "Εχεις δίκιο, "Ελσα! "Εγώ εἶμαι ὁ Ὑπέρανθρωπος! Καὶ τώρα πού τὸ ξέρεις αὐτὸ θέλω νά σοῦ ζητήσω κάτι: Νά γίνης γυναίκα μου!

"Η "Ελσα, μὲ πρόσωπο πού ἀστράφτει ἀπὸ χαρά, πέφτει στὴν ἀγκαλιά τοῦ Τζίμ.

"Ο Κοντοστούπης, μὲ πρόσωπο κωμικά παραμορφωμένο ἀπὸ τὴ συγκίνησι γιὰ τὴν εὐτυχία τῶν δυὸ φίλων τοῦ, πέφτει... λιπόθυμος!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ Θάνου Ἀστρίτη
Ἀποκλειστικότης «Υπερανθρώπου». Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

Ἀγαπητοί μου Ἀναγνώστες,

Σὰς ἐκφράζω καὶ πάλι τὶς θερμὲς μου εὐχαριστίες γιὰ τὴν ἀγάπη πού μοῦ δείχνετε! Κάθε ἐβδομάδα ἐκατοντάδες κινούργιοι ὁπαδοί μου προστίθενται στὶς γραμμὲς σας, ἐνῶ τὰ ἄλλα περιπετειώδη ἐντυπα χάνουν διαρκῶς τὸ ἀναγνωστικὸ τους κοινό!

"Ο Κοντοστούπης εἶναι ἐνθουσιασμένος! "Ας εὐχηθεῖμε ὅτι δὲ θὰ φτάσῃ μέχρι λιποθυμίας!

Πάντως, δὲν μπόρεσε νὰ ἀποφύγῃ τὴ λιποθυμία, ὅταν ἔμαθε τὸ περιεχόμενο τῆς νέας περιπέτειάς μου:

ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

"Απὸ τὶς ζευγλὲς τῶν ὀροπεδίων τῆς Νέτιας Ἀμερικής, Δεινέσσυροι καὶ Βροντέσσυροι ξεκινεῦν καὶ σαρώνουν τὰ πάντα στὸ πέρασμά τους καὶ μὲ ἀναγκάζουν νὰ συγκρουσθῶ μαζί τους σὲ μιὰ γιγαντομαχία, ἀπὸ τὴν ὁποία κρίνεται ἡ τύχη τοῦ κόσμου!

Κανένας δὲν πρέπει νὰ χάσῃ τὴν περιπέτεια αὐτή! Ρίγη, δῶσι, συγκλονιστικὰ ἐπεισόδια, τρόμος, γέλιο!

Διὰ σας

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Υ. Γ.— "Ο Κοντοστούπης εἶναι θυμωμένος, γιὰτὶ δὲν τὸν ἄφησα νὰ σὰς μιλήσῃ πάλι αὐτὸς αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα!

ΤΑ ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΑ ΤΕΥΧΗ

●

Ἐπειδὴ πολλοὶ ἀναγνῶσται μας καὶ περιπεριούχει διαμαρτύρονται διότι δὲν μποροῦν νὰ προμηθευθοῦν εὐκολα παλαιότερα τεύχη τοῦ «Ὑπερανθρώπου», σὰς γνωρίζομε εὐχαρίστως ὅτι ἄρχισε ἡ πώλησις παλαιότερων τευχῶν στὴν ὁδὸ:

ΛΕΚΚΑ ἀριθ. 23

ὅπου μετεφέρθησαν προσωρινῶς τὰ γραφεῖα μας.

ΕΚ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

«Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ»: Ἑβδομαδιαία Βιβλία Ἡρωϊκῶν Περιπετειῶν
Τυπογραφεῖα: Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 56 (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος)

ΑΡΙΘΜΟΣ 6 — ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΑΙ 2.000

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ: Ἐτησίᾳ δραχ. 110.000 — Ἐξάμηνος δραχ. 55.000
Συνδρομαὶ Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 7 — Ἐξάμηνος δολλάρια 4

●

Ἐκδοσις — Διεύθυνσις: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, Σφιγγὸς 38
καὶ ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ. Θησείως 323

